

**Naslov originala:
Biblijska proročanstva
Aleksandar Medvedev**

**Izdavač: Metaphysica. Beograd
Prvo izdanje: 2005.
Tehničko uređenje Metaphysica
Dizajn korice: Aleksandar Jajin, vladart@eunet.yu
Štampa: Stručna knjiga, Beograd
Tiraž: 500
Distribucija: Metaphysica. OII/292-OOS2**

Aleksandar Medvedev

BIBLIJSKA PROROČANSTVA

Metaphysica
2005

IZAZOV SVIMA KOJI SUMNJAJU

- Oče, molim te pročitaj ovo! - uzviknuo je Jovan Pavlov obrativši se svome ocu i pokazujući mu oglas u novinama koje je u tom trenutku čitao. Stariji Pavlov je uzeo novine i počeo glasno da čita. Njegov glas dobio je podrugljiv prizvuk dok je čitao oglas:

"POZIVAMO SVE SKEPTIKE I ATEISTE!

Dođite na raspravu na kojoj će biti oboreno vaše učenje. Neobična predavanja Davida Matvejeva, obraćenog bivšeg ateiste. Svi rugači i ateisti, i svi oni koji sumnjaju, pozivaju se na ova izuzetna predavanja. Slušaocima će biti dopušteno da prekida ju govornika tokom njegovog izlaganja i da mu postavljaju pitanja. Pozivaju se svi koji slobodno misle, agnostici i ateisti.

DOĐITE, OVO JE SASTANAK ZA VAS!"

Stariji Pavlov je spustio novine.

- Ovaj čovek izgleda umišlja da raspolaže velikim znanjem! - dodao je podrugljivo.

- Da, oče, ovog puta izgleda da si baš ti pozvan. Najzad je došla i tvoja prilika - kazao je oduševljeno

Jovan - ti i onako postavljaš razna pitanja religioznim ljudima, a naročito sveštenicima, na koja oni često ne mogu da odgovore. Dobro bi bilo da čujemo tog čoveka. I ja bih mu postavio neka pitanja na koja želim da dobijem odgovor.

Međutim, sin nije toliko želeo dobiti odgovor na svoja pitanja, koliko je želeo videti oca u raspravi.

- Sumnjam da će biti raspoložen da odgovori na moja pitanja - odgovorio je otac.

- Ali, poziv je upućen baš onima koji sumnjaju, sa izazovom da slobodno iznesu svoja pitanja - primetio je Jovan.

- Da, znam, to je vrlo lukavo rečeno... - odgovorio je otac.

- Zar ne veruješ da mu je stvarno stalo do toga? Smatraš li da je to samo njegovo sredstvo za privlačenje slušalaca?

- Bez sumnje, to mu je namera. Još nikad nisam čuo za takvu vrstu predavanja. Ako i održi svoje obećanje, uveren sam da neće moći postići svoj cilj.

- Predlažem da odemo tamo i lično se uverimo. Možda ćemo se ipak iznenaditi! - kazao je Jovan.

- Svakako ćemo ići, kada te toliko interesuje - odgovorio je otac. - Dvorana će verovatno biti prepuna.

Po svemu se videlo kako je gospodinu Pavlovu stalo do toga da bude prisutan na predavanju, samo je krio svoju želju oklevajući da odmah pristane.

Njegov sin Jovan bio je oštrouman i inteligentan 21-ogodišnji mladić, ali vaspitan u senci religijske sumnje. Njegov otac bio je čovek poštovan u društvu, čovek velikih duhovnih sposobnosti. Bio je

dogmatik, visokog obrazovanja, oštrouman i pomalo ironičan.

Tokom njihovog razgovora o ovom neobičnom pozivu, u sobu su ušle gospođa Pavlov i ćerka Marija. Gospođa Pavlov je bila dobra domaćica i majka. Njena ćerka Marija bila je takođe vredna i marljiva 18-ogodišnja devojka. Bila je otvorene naravi, vrlo dosetljiva, a posebno se brinula da ne zaostane za poslednjim modnim novostima.

- Opet neka prepirka o religijskim pitanjima - rekla je Marija smejući se, zadovoljna zbog očevo odlučnog i ratobornog izgleda.

- Nisi baš pogodila, sestro - kazao je Jovan. - Meni sve liči na poziv na opširnu raspravu o religiji i ateizmu.

- Rasprava o religiji i ateizmu?! - uzviknula je Marija začuđeno. - Šta bi to moglo biti?

- Evo, čitaj ovde, molim te. Neki bivši skeptik i ateista objavljuje kako može odjednom primiti sve ateiste i sve ih uveriti u ispravnost religije - smeja se Jovan.

- Opameti se i budi ozbiljan! - kratko mu je odgovorila sestra.

- Baš je tako, kao što sam ti rekao, evo čitaj sama. - Stavio je pred sestru novine. Što je dalje čitala, njeno interesovanje je sve više raslo.

- Izgleda da se ovaj čovek prihvatio velikog posla kojeg neće moći izvesti. Verovatno samo želi da napravi sebi veliku reklamu.

- Ne, to se ne može dogoditi jer se ovi sastanci održavaju pod pokroviteljstvom poznatih i uglednih ovde spomenutih ljudi - kazao je Jovan uzevši ponovo oglas u ruke.

Devojka je radoznavo pogledala prema ocu i nastavila razgovor sa bratom:

- Izgleda da će našem ocu, kao vestom borcu protiv religije, ovo pričiniti veliko zadovoljstvo.

- Hoćeš li poći sa mnom? Prvi sastanak održava se večeras - obratio se Jovan sestri.

- A otac, hoće li on ići?

- Da.

- Ond3 ja radije ne bih išla, jer sejjojim da će otac u takvoj raspravi doživeti poraz. Čini mi se da nije dorastao takvom čoveku.

- Ne verujem da ti zaista tako misliš.

-1 te kako, uverena sam! - prekinula ga je sestra. - Zar se nadaš da bi taj čovek, uz potporu ovako znamenitih ljudi, započeo tako ozbiljan poduhvat, a da pre toga nije potpuno siguran u njegov krajnji ishod?

Spremajući se za sastanak, brat i sestra još su dugo razgovarali o predstojećem zanimljivom događaju.

ATEISTI SE RUGAJU

Iako je porodica Pavlov došla u dvoranu petnaest minuta pre početka, vrlo su teško našli mesta za sedenje.

- Još malo pa će biti mesta samo za stajanje - šapnuo je Jovan svojoj sestri.

- Zaista bih voleo da vidim kako je moguće održati ovakvo čudno predavanje - kazao je gospodin Pavlov sedajući na stolicu.

- Nećemo morati dugo da čekamo, voditelji već sedaju na svoja mesta iza govornice - primetila je Marija. - Sva drhtim od uzbuđenja.

- Je li to moguće! - trgnuo se gospodin Pavlov - Ovaj sastanak vodice dr Lužkov. Taj David Matvejev je sigurno neki uvaženi čovek kad je za svoj nastup uspeo da pridobije našeg najboljeg lekara.

Sledećeg trenutka ušao je David Matvejev, čovek tridesetih godina, srednjega rasta. Sigurnim korakom uputio se na pozornicu. Seo je pored dr. Lužkova i upustio se s njim u razgovor. Dvorana se napunila do poslednjeg mesta.

- Gledaj - šapnula je Marija kad se Matvejev okrenuo slušaocima - taj gospodin Matvejev uopšte

ne izgleda ratoborno. Sedi tako mirno kao da je kod kuće kraj tople peći.

- Ti si ga verovatno zamislila kao nekog surovog gladijatora - šalio se Jovan.

- Nisam - odgovorila je Marija kratko - ali zar ti nije jasno da će ga, čim počne sastanak, obasuti bujicom pitanja. Izgleda ipak da se on ni najmanje ne boji i da je potpuno siguran u uspeh. Pretpostavljam kako njegovo mirno i sigurno držanje počiva na duboku iskustvu.

Organizator je otvorio sastanak, objasnivši prisutnima kako će se na ovom mestu održavati niz predavanja u vidu javnih rasprava sa svima koji negiraju Božje postojanje i da će, ta kode, sve njihove tvrdnje biti opovrgnute. Dr. Lužkov je glasno nastavio:

- Živimo u vreme kad sumnja sve više uzima maha. Gospodin Matvejev, koji će nas voditi u ovim zajedničkim proučavanjima, i sam je vaspitan kao ateista. On vas večeras sve poziva, i daje vam za to priliku, da se suprostavite njegovom mišljenju i pobijete dokaze koje će izneti protiv ateizma. On vam dopušta da ga slobodno prekinete tokom izlaganja. Nadamo se kako će se na ovaj način svima koji sumnjaju pružiti prilika da upoznaju pravu istinu, biblijsku istinu. Sada će vam David Matvejev lično izneti svoje namere.

U velikoj dvorani zavlada je duboka tišina. David Matvejev je ustao i sigurnim korakom prišao govornici. Stajao je i mirnim pogledom posmatrao mnoštvo.

- Imam utisak da ste pogrešno pretpostavili šta želim postići ovim predavanjem.

- To sam i mislio! - rekao je gospodin Pavlov poluglasno dok se kroz redove čuo žagor i negodovanje.

- Nemam nameru da bilo koga izazivam; ni ateiste, a ni one koji sumnjaju - produžio je predavač mirno dok su se slušaoci nestrpljivo komešali. - Ne želim da pobijam uverenja ateista ili onih koji sumnjaju...

Glas govornika postajao je sve jasniji i pomalo je nadjačavao žagor uzrujanog mnoštva.

- Sve je ovo samo jedna velika šala - rekao je gospodin Pavlov neraspoloženo. - Uzalud gubimo vreme, hajdemo odavde.

- ... ali ipak, ateisti će biti poraženi! - jasnim glasom kazao je David Matvejev. Neki koji su već ustali s namerom da napuste dvoranu, opet su seli.

- Ipak će biti zanimljivo, ostaću! - promrmrljao je gospodin Pavlov i ponovo seo.

Veliki skup najzad se umirio i svi su pažljivo slušali kako im ne bi promakla ni jedna reč. Predavač je stao sasvim napred pred govornicu i glasno nastavio:

- Oni koji sumnjaju, kao i ateisti, biće pozvani i njihova uverenja biće pobeđena, ali to neću učiniti ja. Rugače naših dana, čak i ateiste u ovoj dvorani, već je pre mnogo godina pobedio jedan koji ima neuporedivo više mudrosti od mene. Moj zadatak biće da vam iznesem činjenice, a vama će se pružiti prilika da moja izlaganja prihvatite ili pobijete. Naročito vas molim da me prekinete bilo kada ako imate kakvu primedbu ili želite postaviti pitanje. Vaše ćutanje smatraću znakom da se slažete sa onim što iznosim. Je li to u redu?

- Da, da - nestrpljivo su dobacili neki slušaoci. - Nastavite samo!

- Ova izlaganja zasnovana su na logičkom toku misli i zato zahtevam da ostanemo tačno kod tekstova koje budemo čitali. Ko bude pratio ceo niz predavanja, dobiće tačan odgovor na mnoga teška pitanja. Smatraću kako smo svi, ubrajajući tu i sebe, ljudi koji sumnjaju. Ipak, moramo biti poštenu istraživači jer radi se o tome da sami nađemo istinu na osnovi Biblije, toliko osporavane i često prezirane knjige. Ona će biti naš vođa u ovom velikom istraživačkom poduhvatu. Molim vas, obratite pažnju na to da nećemo prihvatiti ni jedno mišljenje ako se svi, bez izuzetka, ne saglasimo s njim. Ili ćemo ići svi zajedno napred, ili uopšte nećemo ići. Ako se iznese nešto s čime se svi ne slažemo, to ćemo napustiti kao nevažće. Na taj način napredovaćemo korak po korak iz ateizma prema religiji, i ja vas pozivam da mi slobodno ukažete na svaki pogrešan korak na tom putu. Ja želim, podjednako ozbiljno kao i vi, da nađem pravu istinu. Morate mi pomoći, kao što sam ja spreman da vama pomognem. Pitanja koja ćemo zajedno proučavati previše su ozbiljna da bi iko od nas smeo da bude uporan u zabludi. Trudićemo se da uklonimo svaku neispravnost naših zaključaka i da obratimo pažnju na svaku grešku. Ako se ne nađe ni jedna, smatraćemo kako smo u pravu i kako se nismo prevarili u razmišljanju. - Predavač je na trenutak zastao i pružio slušaocima priliku da razmisle o onome što je rekao.

- Vrlo dobro zamišljeno! - čula se glasna primedba iz mnoštva.

- Što će to biti šaljivo... - dobacio je neko iz zadnjih redova.

- To je zaista vrlo razumno i metodično, samo hoće li on moći da održi svoja obećanja? - primetio je gospodin Pavlov. Više slušalaca složilo se s njim, ali je bilo i takvih koji su bili uvereni da je čovek na bini dorastao svom zadatku.

- Zasad se u svemu slažemo s Vama, idemo dalje! - viknuo je neko iz zadnjeg reda zapovedničkim glasom.

David Matvejev je podigao veliku, u kožu uvezanu, knjigu i kazao:

- O ovoj knjizi, koju zovemo Biblijom ili Svetim pismom, govori se mnogo toga. Njeni odani i osvedočeni prijatelji smatraju da je to reč svemogućeg Boga. U istoriji su milioni ljudi radije umirali strašnom smrću, nego što bi se odrekli njenog učenja. Većina od nas ovde prisutnih sumnja u istinitost ove knjige, za koju su i danas mnogi spremni da polože svoj život poput njihove braće u prošlosti. Knjiga koju toliko njih ovako ceni dostojna je naše najozbiljnije pažnje. Kako ćemo prići proučavanju i ispitivanju ove knjige? Šta treba biti merilo naše odluke? Odakle početi? Kakvu to tajnu ona skriva u sebi? U čemu se ova značajna knjiga razlikuje od svih drugih knjiga na svetu? Ovo su pitanja na koja moramo odgovoriti, pre nego što je odbacimo ili prihvatimo. Obratimo se na početku samoj knjizi, da čujemo što će nam ona reći o sebi. U njoj čitamo: "Ispitujte svaku stvar, držite što je dobro." (1. Solunjanima 5,20) Ima li koga da se s ovim ne slaže? - David Matvejev je zastao na trenutak, ali se niko nije javio s primedbom.

- Kao što vidim, svi se slažemo s ovim, ali sada nas Bog poziva dalje: "Dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi." (Isaija 1,18) I čovek koji nije religiozan mora priznati da je ovaj poziv sasvim jasan. Bog je spreman da iznese svoje razloge i tada poziva svakoga od nas da ih opovrgne ili prihvati. Ima li ko kakvu primedbu u vezi sa ovim? - Predavač je opet zastao, ali niko nije odgovorio.

- Na koji način možemo utvrditi istinitost cele knjige ili nekog njenog dela? Ako knjiga sama predlaže neki put i metodu, pođimo tim putem. Kad bismo mogli videti lepotu Isusa Hrista svojim očima, i svojim ušima čuti Božji glas, sigurno ne bismo tražili druge dokaze. Pa ipak, apostol Petar, koji je sve ovo doživeo, kaže da proročku reč smatra mnogo pouzdanijom od svega što je čuo svojim ušima i video sopstvenim očima. On kaže: "Imamo najpouzdaniju proročku reč... jer nikad proroštvo nije bilo od čovečije volje, nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božji ljudi." (2. Petrova 1,19-21)

Gospodin Pavlov se iznenada podigao i zamolio govornika za reč. Njegova visoka pojava stvorila je snažan utisak na prisutne. Neki od slušalaca koji su se zadubili u izlaganje Davida Matvejeva, želeći da nesmetano slušaju njegovo izlaganje, negodovali su tražeći da Pavlov sedne i da ne smeta. Drugi su vikali da se Pavlov izbaci napolje, a neki su ga hrabрили:

- Samo govori, prijatelju, reci šta si hteo i ne daj da te zbune! - Oni su očigledno hteli da provere da li će David Matvejev zaista dopustiti da ga prekidaju, kao što je obećao.

Predavač je odmah zastao i na ovu upadicu odgovorio prijateljskim osmehom. Pokretom ruke utišao je narod.

- Zamolio bih Vas da nam se predstavite i da svoje primedbe iznesete jasno i određeno. Ovo se odnosi i na sve ostale koji će ubuduće imati bilo kakvu primedbu. Izvolite!

Sve oči bile su uprte u gospodina Pavlova. Izgledalo je kao da želi da ga smatraju najvećim protivnikom religije. Njegovo izlaganje bilo je ozbiljno i dostojanstveno.

Marija se okrenula svome bratu i poluglasno šapnula:

- Večeras će se otac pokazati u svojoj pravoj veličini. Jovan se nasmešio i stavio prst na usta.

- Zovem se Pavlov i trudiću se da moje izlaganje bude kratko, ali sumnjam da ćete me rado slušati. Ali, pošto ste me sami pozvali da govorim, moraćete me saslušati. Moram reći kako sam vrlo iznenađen da čovek Vašeg obrazovanja i umnosti može svojim slušaocima iznositi tako zastarelu ideju o proročanstvima. Jer, ne postoje zapravo nikakva proročanstva, nego se izvesne istorijske činjenice izvrnuto prikazuju i pokušavaju da prilagode koje-kakvim predskazivanjima. I ako se to jednom zaista slučajno podudara, onda to stvarno može biti samo slučajno. Uostalom, proročanstva su se uvek i pisala posle odigranog događaja, pa su se zatim samo naknadno njemu pripisala. Ja bih, na primer, mogao tako napisati proročanstvo o Lindbergovom letu preko okeana, stavljajući datum Pisanja hiljadu godina posle Hrista i pripisujući ga nekome od poznatih naučnika.

- Tako je! Ima on pravo! - povikali su neki glasno. - To je dobro rečeno i teško će se opovrgnuti! - Pavlov je polako seo.

Sve oči bile su uprte u Davida Matvejeva koji je mirno stajao spreman da odgovori na pitanje. Iz njegovog držanja uopšte se nije moglo utvrditi da li je primetio neodobravanje slušalaca. Vrlo mirno i uverljivo on je odgovorio:

- Reč ?no je, dakle, kako su proročanstva nejasna, rnuoro izmišljena ili da su samo čista nagađanja. Mo.am priznati da je ovo i meni lično dugo biio nerazumljivo i nejasno. Ali, ja vas pitam, zašto i kod proučavanja Biblije ne primeniti iste metode kao kod proučavanja ostalih knjiga? Kad, na primer, prvi put uzmemo u ruke udžbenik geometrije i u početku ne razumemo prvi zadatak, da li je to razlog da tvrdimo da je cela knjiga nejasna i nerazumljiva, iako je geometrija jedna od najjasnijih i najdubljih nauka?

Gospodin Pavlov se ponovo podigao. David Matvejev mu je dopustio da govori.

- Ako sam Vas dobro razumeo, Vi tvrdite da se proročanstva Biblije mogu dokazati isto tako kao zadaci iz geometrije?!

- Da, baš to mislim!

- Vi samo otežavate svoj položaj! To je tako težak zadatak da ja sada ne bih voleo da budem na Vašem mestu - rekao je gospodin Pavlov samouvereno, pokazujući kako sažaljeva svog sagovornika.

- To ne samo što nije težak zadatak, nego predstavlja i pravo zadovoljstvo za mene - odgovorio je predavač s blagim osmehom. - Nego, vratimo se opet geometriji. Ako se u početku reše lakši zadaci, postupno će se s lakoćom rešavati sve teži. Isto je

i sa proročanstvima: jedna ukazuju na druga. Da bi se objasnila jedna, moraju se prvo proučiti druga. Na primer, Otkrivenje sadrži proročanstva koja se ne mogu razumeti bez poznavanja Knjige proroka Danila.

Da je zaista moguće opovrgnuti proročanstva, kako to da se nije našao ni jedan čovek od pera, ateista, koji bi barem u jednoj od tolikih hiljada knjiga objasnio svetu da su proročanstva pogrješila, da su netačna? Ako bi zaista bilo istina da su proročanstva Biblije samo lukavo i dvosmisleno sastavljena predskazivanja, podešena da se mogu primeniti na bilo koji događaj u budućnosti ili čak da su napisana posle samog događaja, kako razumeti činjenicu da ni jedan od tolikih neprijatelja religije i Biblije nije to jasno i glasno objavio?

Zašto nije jedan Tom Pejn, jedan Robert Ingersol, Volter ili čak jedan Pavlov pokazao da su besmislena i pogrešna proročanstva koja je Bog objavio Mojsiju o Jevrejima, ili Isaiji o Vavilonu, ili Jezekilju o propasti Tira i Sidona, ili Jeremiji o Egiptu i Palestini, ili Danilu o Rimu i ostalim svetским carstvima; ili da su pogrešna proročanstva o Isusu i napredovanju Njegovog carstva, ili ona o širenju Biblije u sve narode sveta?

Gospodin Pavlov je ustao i zatražio reč. David Matvejev bio je spreman da ga sasluša i ljubazno mu se nasmešio. Marija se okrenula svom bratu i šapnula mu:

- Taj Matvejev je vrlo vest čovek, ne da se zbuniti i spremno dočekuje ovakva neprijatna prekidanja.

- Na biblijska proročanstva još niko nije pokušao da odgovori - jasnim glasom otpočeo je gospodin

Pavlov - iz istog razloga iz kojeg još niko nije odgovorio ni na proročanstva iz starogrčkih Delfa, jer niko nije smatrao da je to vredno truda. Herodot nam priča o Krezu koji je pitao poznatog delfskog proroka da li da ratuje protiv Persijanaca. Odgovoreno mu je da će, kad pređe preko Helesponta, uništiti jedno moćno carstvo. On je zaista razorio jedno veliko carstvo, ali to je bilo njegovo carstvo. I kada je Pir u sličnoj situaciji pitao za savet, bilo mu je ogovoreno na sličan lukav način: "Moguća pobjeda Rimljana." Bilo ko da pobjedi, proročanstva će biti ispunjena. I sva ta biblijska proročanstva slične su prirode: zanimljiva, ponekad dosta mudra, ali nikada dostojna ozbiljnije pažnje. Ovom predmetu izgleda da samo Vi pripisujete veliki značaj.

- Biblijska proročanstva dostojna su naše najveće pažnje, jer se od delfskih proročanstava razlikuju kao blistavo sazvežđe Velikog medveda, koje vidimo na vedrom nebu, od običnog šumskog medveda. Biblijska proročanstva ne ostavljaju ni najmanje mesta sumnji. Zar bi ateisti propustili priliku da zapaze kako se neko proročanstvo nije ispunilo i tako dokažu neistinitost proročanstava uopšte? I pored toga što je Biblija postigla veliki uspeh širenjem u sve delove sveta, ateisti oholo i sa podsmehom odbijaju da je proučavaju, ne želeći da prodru u njene duboke istine.

- Da li su religiozni ljudi spremni da preduzmu nešto u korist proročanstava? Kakav značaj ona, uostalom, imaju za one koji su religiozni? - zapitao je gospodin Pavlov.

- Biblija zasniva svoje postojanje i istinitost baš na svojim proročanstvima. Zašto ateisti nikada nisu ni pokušali da proučavaju proročanstva? Da su to

učinili, možda bi im već odavno uspelo da otkriju prevaru u proročanstvima ili da upoznaju tu istinu.

Vi, gospodine Pavlov, zajedno sa svojim nevernim prijateljima prezirete proročanstva. Već za vreme apostola bilo je mnogo takvih ateista. Njima je apostol Pavao poručio: "Proročke govore ne prezirite, nego sve proveravajte, što je dobro zadržavajte." (1. Solunjanima 5,19.20) Ove reči Biblije direktan su poziv i nama da ispitamo božansku Reč proroštva, i, ako se pokaže istinitom, spremno je prihvatimo.

- Na osnovu čega treba smatrati da su biblijska proročanstva bolja i sigurnija od čuda opisanih u Bibliji? - zapitao je Pavlov i dodao: - Jasno je da se Hrist služio čudima kako bi uverio svoje savremenike i kako bi danas religiozni ljudi ta čuda iznosili kao jake dokaze u prilog istinitosti Biblije.

- Da bi osvedočio svoje slušaoce Hrist se često pozivao na proročanstva Biblije - odgovorio je predavač. - Ispunjena proročanstva jesu sredstvo za ispitivanje drugih proročanstava. Otkako je napisana poslednja knjiga Biblije prošlo je već oko 1900 godina, a 3500 je prošlo od pisanja prve. Gledajući danas u daleku prošlost, dolazimo u iskušenje da ih smatramo neverovatnim i nemogućim. Sa proročanstvima je sasvim drukčije. Oni koji su u Hristovo vreme gledali mnoga čuda, bili su njima osvedoceni. Ali, u to vreme mnoga još neispunjena proročanstva izgledala su nemogućim i mogla su mnogima poslužiti kao izgovor za odbacivanje Isusa.

Jasno je da se čudesa koja su se desila pre gotovo dvadeset vekova ne mogu videti danas, i zato mnogi jednostavno ne veruju u njih. Ali proročanstva data u dalekoj prošlosti, uprkos nepovoljnim

uslovima, iako su se mnogi sablažnjavali i spotali o njih, ispunjavaju se u naše doba i pred našim očima, i ona su daleko jači dokaz od čuda. Jedno takvo ispunjeno proročanstvo s pravom se može smatrati najvećim čudom. Drugi dokazi mogu biti nesigurni, izmenjeni, mogu izbledeti. Naše pamćenje može nas izneveriti, a protivrečni dokazi zbuniti. Strast, sebičnost, neiskrenost ili hiljadu drugih predrasuda mogu smetati dokazima. Ali, ne može se ospoiti da je istorija dokazala proroštvo. Istorija nije ništa drugo nego jednom zauvek zabeležena činjenica. Dragi Bog je dao siguran dokaz koji potvrđuje istinitost Njegovih reči; dokaz kome se ne možemo suprotstaviti, kome nema sličnog u celoj ljudskoj istoriji. On stoji kao silan spomenik, i što vreme teče dalje, postaje sve veći i silniji.

Predavač se zaustavio i bacio odlučan pogled na veliki skup. Niko se nije usudio da prekine njegovo izlaganje, pa je nastavio:

- Ova čudnovata metoda za dokazivanje istinitosti Božje Reči traži razaranje svetskih carstava i propast čitavih naroda i civilizacija. Slavna carstva iz prošlosti u Egiptu, Siriji, Vavilonu, Asiriji, Judeji, Rimu i u mnogim drugim zemljama uverljivo nas osvedočavaju kako Božja Reč ostaje večno istinita. Duga vremenska razdoblja ne poništavaju snagu ovog dokaza - nikome do danas nije uspelo da obori ovo svedočanstvo.

Gospodin Pavlov je opet ustao. Svi su uprli pogled u njega. David Matvejev mu je dao da govori.

- Uzmimo da ćemo neka od mnogih proročanstava i dokazati. Šta smo veliko time postigli? - zapitao je.

- Biblija sama uzima pravo da otkrije budućnost. Kada se njena proročanstva ispune, to postaje čudo providenja koje daleko nadilazi svaku ljudsku oštroumnost. S pravom možemo zaključiti kako su proroci, koji tako sigurno otkrivaju budućnost, pod neposrednim uticajem Božjeg Duha. Jedino Bog može otkriti budućnost.

Preko proroka Isaije On se otkriva recima: "Ja sam Bog i nema drugog Boga, i niko nije kao ja, koji od početka javljam kraj, i izdaleka što JDŠ nije bilo; koji kažem: Namera moja stoji i učiniću sve što mi je volja." (Isaija 46,9.10)

Sposobnost proricanja samo je Božja osobina i ne može se ni oponašati, niti izvrnuti njen smisao. Bog u Bibliji poziva svakoga da, ako može, otkrije budućnost: "Ko kao ja oglašuje i objavljuje ovo... Neka im javi šta će biti i šta će doći." (Isaija 44,7)

Ako ateisti imaju nešto protiv proročanstava, neka čuju šta im govori prorok Isaija: "Iznesite svoj spor, veli Gospod, pokažite razloge svoje, veli car Jakovljevi. Neka dođu i neka nam objave šta će biti... Kažite nam šta će biti posle i poznaćemo da ste bogovi." (Isaija 41,21-23)

- A da li je Vaša Biblija ispunila ovaj uslov? - zapitao je gospodin Pavlov. - Ne mislim na neki nejasan i lukavi, nego na jasan način.

- "Nisam li ti davno kazao i objavio?" pita Bog u Isaiji 44,8. On dalje kaže: "Vi ste mi svedoci." Vi ste, gospodine Pavlov, zajedno sa svim Vašim prijateljima na ovom skupu, svedok o istinitosti i tačnosti proročanstva koje je bilo izgovoreno pre nekoliko hiljada godina.

Gospodin Pavlov je naglo ustao sa svog sedišta.

- Hoćete da kažete da ćete ta proročanstva dokazati pomoću nas?! - uzviknuo je iznenađeno.

- Baš to nameravam da učinim! - odgovorio je predavač.

- Ali mi ne verujemo u Vašu Bibliju i smatramo da su Vaše pretpostavke neistinite i bezvredne. Pa kako Vi još tvrdite da ćete pomoću nas dokazati ono u šta mi ne verujemo?! To je besmislica!

Marija se nagnula prema bratu i tiho mu šapnula:

- Ovom čoveku je zaista uspelo da nas sve zainteresuje. A oca je, izgleda, uspeo i da zbuni.

Jovan je s osmehom odgovorio:

- Da, ali otac nije jedini izgubio vlast nad sobom; pogledaj samo ljude oko sebe.

Ona je pogledala mnoštvo i svuda je zapazila napetu pažnju i radoznalost na licima.

- Činjenica da oni koji ne veruju, i koji moraju i protiv svoje volje biti svedoci, čini njihovo svedočanstvo još vrednijim - produžio je David Matvejev dok je gospodin Pavlov polako sedao na svoju stolicu. - Pre 2500 godina Bog je rekao da će istinitost svojih reči dokazati kroz sumnju i neverstvo ljudi. To je smela, ali istinita tvrdnja. Iako je nauka do danas resila mnoga teška pitanja, ona nam ipak ne može objasniti i otkriti buduće događaje. Ljudima je isto tako nemoguće otkriti budućnost, kao što ne mogu skinuti ni jednu zvezdu iz zvezdanog jata.

Ali, šta da mislimo o knjizi koja sadrži proročanstva koja se odnose na sva vremena, obuhvataju sve narode i govore o događajima koji su i vremenski i prostorno toliko udaljeni jedan od drugog; ta proročanstva čak stoje i u suprotnosti sa svakod-

nevnim i prirodnim tokom događaja. Evo, baš takva proročanstva sadrži ova knjiga i nijedno od njih nije ostalo neispunjeno u svoje određeno vreme. Neka se ispunjavaju i danas, pred našim očima. Pitam sve prisutne, što da mislimo o takvoj knjizi?

Postoji li još koja druga knjiga, osim Biblije, koja sadrži proročanstva o događajima koji će se odigrati mnogo vekova, pa čak i hiljada godina kasnije? Ako neko ima takvu knjigu, na bilo kon jeziku, neka je donese!

Ateisti su često ulagali mnogo truda da pobiju istinitost Biblije. Ja ću vam sada otkriti tajnu kako bi se Biblija mogla opovrgnuti, i to čak na dva načina! Prvo, treba dokazati da su proročanstva netačna; drugo, treba pronaći knjigu koja sadrži prava, istinita proročanstva. Ali, sam Bog kaže da ni jedno ni drugo nije moguće! Kad bi to nekome uspelo, Biblija bi izgubila svoju važnost. Zašto neprijatelji Božje Reči nisu to još uspeli da učine? Možda ovde među nama ima koga ko to može učiniti?

David Matvejev je ovde zastao malo duže jer je očekivao da će neko odgovoriti. Slušaoci su bili nestrpljivi.

Tada je ustao gospodin Pavlov i rekao:

- Iznesite ta proročanstva pa ćemo videti koliko ona zapravo vrede. Vi ste nam izneli razne tvrdnje; iznesite i Vaše dokaze.

- Spreman sam to i učiniti - odgovorio je predavač.

POČINJE TESTIRANJE

Pošto je mnoštvo glasnim odobravanjem pozdravilo primedbu gospodina Pavlova, to je bio znak da su slušalci gotovo bez izuzetka želeli ozbiljne dokaze u prilog istinitosti proročke reči. Sa Biblijom u ruci David Matvejev je stajao spreman da nastavi svoje izlaganje.

- Zajednički ćemo sada proučiti istoriju grada Tira. Moć ovoga grada rasla je pune dve hiljade godina, dok nije zagospodario svim morima sveta. Ono što je Vavilon bio na kopnu, to je Tir bio na moru. Postao je središte svetske trgovine. Upoređenja radi, lučki grad Kartaga, koji se takmičio čak sa Rimom, bio je samo kolonija grada Tira. Tir je bio čuveni, lepi i bogati grad u koji se slivalo zlato iz Tarsa, drago kamenje iz Orama, divni konji iz Armenije, slonova kost iz Damaska, skupocene tkanine iz Egipta, velika stada stoke iz Arabije, mirisne masti iz Sabe i stasiti robovi sa Jave. Ukratko, Tir je u ono doba bio Njujork Azije. Brodovi raznih zastava bacali su sidra u njegovom pristaništu, a mnoštvo trgovaca sklapalo je velike poslove na njegovim trgovinama. I baš u vreme kada se Tir nalazio na

vrhuncu moći i slave, kad je izgledalo da će takav ostati zauvek, javio se prorok Jezekilj, 519. godine pre Hrista, sa ovakvim proročanstvom: "I obaliću zidove tirske i kule u njemu raskopati, i omešću prah njegov i pretvoriću ga u go kamen... jer ja govorih, veli Gospod... I kamenje tvoje i drva tvoja i prah tvoj baciću u vodu!... I učiniću od tebe go kamen, bićeš mesto gde se razastiru mreže, nećeš se više sazidati, jer ja rekoh, govori Gospod." (Jezekilj 26,4-14).

Uskoro posle izricanja proročanstava došao je car Navuhodonosor i opkolio grad Tir. Posle trinaest godina opsade zauzeo ga je i do temelja razorio...

U tom trenutku iznenada je skočio jedan od slušalaca. Bez prethodnog predstavljanja počeo je bezobzirno da napada Bibliju i samog predavača. U dvorani je odjednom nastala velika pometnja; mnoštvo prisutnih ustalo je i počelo glasno da viče:

- Umuknite! Napolje s njim!

Jedan od uglednih pokrovitelja ovog skupa ljuto je podigao svoj glas protiv ovog čoveka koji je poremetio mir. Izgledalo je kako će ovo predavanje završiti u velikom neredu. Gospodin Pavlov je sa negodovanjem vrteo glavom, ne odobravajući postupak svog ateističkog istomišljenika. Marija je bila uzbuđena, a gospođa Pavlov je sedela sasvim zbuñjena.

Baš u trenutku kad je izgledalo da će se skup razići u potpunom neredu, David Matvejev je podignute ruke počeo da umiruje mnoštvo i sigurnim glasom nastavio da govori. Obratio se predsedavajućem ovog skupa:

- Gospodine Lužkov, molim Vas da sednete. Gospodin Lužkov je poslušao i seo.

- Zar smo već zaboravili naš dogovor? Pristao sam da organizujem ova proučavanja, ali pod uslovom da jedino ja otklonim svaku smetnju i odgovorim na svako postavljeno pitanje. Pretpostavljam da su svi slušaoci došli ovde na moj poziv, i da žele da me slušaju do kraja.

Prisutni su ovu izjavu Davida Matvejeva primili s odobravanjem, a on se tada obratio nemirnom slušaocu koji je izazvao prekid. Ovaj je još uvek stajao s prc tećim izrazom na licu, dok su ostali već seli na svoja mesta.

- Moram ponoviti da je ateistima, to jest onima koji sumnjaju, dopušteno da me prekidaju tokom izlaganja. Pozivam Vas da to slobodno i nesmetano učinite. Zato imate moje odobrenje. Dopuštam da me prekinete kad god želite tokom izlaganja, i to nije samo prazno obećanje, nego ozbiljan i iskren poziv na javnu raspravu. Molim Vas, još jednom ponovite svoje pitanje.

Pavlovovi su se iznenađeno pogledali.

- Ovo je zaista novi način ophođenja na javnim skupovima - došapnuo je Pavlov sinu - napokon se jednom i nama koji sumnjamo daje prednost na religioznim skupovima.

Veliki skup je ovu odluku Davida Matvejeva primio sa odobravanjem. Svima je bilo jasno da će on svoja obećanja i namere u vezi sa ovim predavanjima tačno i do kraja sprovesti.

Protivnik je, međutim, bio potpuno zbunjen. On je bio galamdžija, kritički i ratoborno raspoložen, ali je odjednom izgubio svu odvažnost kad je predavač na njegovu galamu odgovorio mirno i staloženo. Zbunilo ga je i to što je ostao bez podrške mnoštva, sasvim sam.

- Govorite sada! - dovikivali su slušaoci kad su videli njegovu zbunjenost. Gospodin Matvejev ga je ohrabrio prijateljskim osmehom i recima:

- Samo slobodno nastavite, niko Vas neće prekinuti.

- Ja samo želim da kažem kako Vi ne možete dokazati da je Danilovo proročanstvo pisano pre Navuhodonosora. Vi sami priznajete da je Jezekilj bio carev savremenik. - Zatim je naglo seo i ia svoje mesto. U svom izlaganju odjednom je posteo učtiv i obazriv, iako je malopre govorio prezrivim i izazivačkim glasom. Osećaj olakšanja prošao je mnoštvom, a oni koji su se nadali nekom bučnom prizoru ostali su razočarani.

- U pravu ste - odgovorio je David Matvejev. - Iako ja lično verujem da je proročanstvo pisano pre Navuhodonosorove opsade Tira, neću se ograničiti samo na istoriju opsade. Iako je opsada, koju je preduzeo vavilonski car bila početak ispunjenja, ipak se potpuno ispunjenje proročanstva odnosi na događaje koji su se odigrali više od 200 godina kasnije.

Obratimo pažnju na to da se ovo proročanstvo naročito odnosi na ostatke gradskih ruševina koje su ostale iza Navuhodonosora. Proročanstvo kaže kako će preostalo kamenje i drva, pa čak i prašina, biti bačeni u vodu i da će to mesto ostati golo kamenje na kom će ribari razapinjati svoje mreže.

Ovo proročanstvo, međutim, nije se doslovno ispunilo preko vavilonskog cara, i u ono vreme čak je izgledalo da je njegovo ispunjenje zapravo nemoguće. Proročanstvo se tada još uvek nije do kraja ispunilo.

Proteklo je dva i po veka, a ruševine su još uvek stajale prkoseći istinitosti proročanstva. Tada je na istok prodrila vojska Aleksandra Velikog i izazvala veliki strah kod istočnih naroda. Aleksandar se spremao da osvoji ponovo sagrađeni grad Tir, smešten na ostrvu. To je bilo 332. godine pre Hrista.

Veliki osvajač Aleksandar znao je dobro šta mora učiniti, jer grad je od obale bio udaljen nekoliko stotina metara. Sa mora je bio teško osvojiv, pa je naredio da vojnici naprave nasip od ruševina starih zidova, porušenih kuća, kula, starih greda i svega što je ostalo iza Navuhodonosorovog osvajanja. Preko tog nasipa vojska će stići do novog Tira da ga zauzme. Potreba za građom bila je tako velika da su skupili svu prašinu od ruševina kako bi izgradili dobar nasip.

Budući da se prethodni govornik nije javio, ustao je gospodin Pavlov i rekao:

- Priznajem da su Vaša izlaganja i činjenice u pogledu Tira istiniti, ali Vas pitam šta ste zapravo time postigli? Vama je nemoguće dokazati da su ta navodna proročanstva pisana pre nego što su se ovi događaji odigrali. Vaše dokazivanje nije uverljivo i ja čvrsto verujem kako je knjiga proroka Jezekiija pisana posle Aleksandra Velikog.

David Matvejev se nasmešio:

- Vidim da je činjenica da se ispunjenje događaja tačno slaže s proročanstvom vrlo značajna za Vaš zaključak.

- Isto je tako i za Vašu religiju važno da istorija potvrđuje proročanstvo proroka Jezekiija, to jest da je ono pisano pre nego što se ispunilo - odvratio je gospodin Pavlov, naglašavajući svaku reč.

- Dobar pogodak, oče - šapnula je Marija poluglasno, dok se čitav skup nasmejao duhovitom razgovoru.

- Ali, Vi ste u ovom svom zaključku prevideli tri velike praznine - nastavio je predavač mirno.
- Prvo, u Enciklopediji Britanici, XIV. izdanje, 9. knjiga, na 13. i 14. stranici, pod pojmom "Jezekilj" možete pročitati kako je knjiga ovog proroka napisana između 586. i 450. godine pre Hrista. Ovo je utvrđeno najtačnijim ispitivanjima. Tako je, čak i po shvatanju ateista, ovo proročanstvo napisano 118 godina pre nego što se ispunilo. Ali, pređimo na drugi nedostatak u Vašem zaključku. Kada tvrdite da prorok Jezekilj piše ovo proročanstvo tek posle samog događaja, onda Vi ovu knjigu, koja u svakom pogledu uživa najviši ugled, omalovažavate i nazivate je neistinitom i lažnom.

Ali, gospodine Pavlov, pored ove dve netačnosti u Vašem zaključku, napravili ste još jedan propust koji nijedan ateista ne može da otkloni. Pretpostavimo čak da je knjiga napisana 330. godine pre Hrista. Ni Vi ne možete navesti neki kasniji datum...

Gospodin Pavlov je klimnuo glavom odobravajući.

- Vi ste zaboravili da osim proćanstva o razorenju Tira postoje još neke važne činjenice. U mnogim proročanstvima govori se o razorenju pojedinih gradova, ali se govori i o njihovom ponovnom podizanju. Kao takav primer možemo uzeti Jerusalim koji i danas postoji, iako je često bio srušen do temelja. Treća netačnost u Vašem zaključku proizilazi 'z toga što stari Tir nije trebao da se ponovo sagrađi- Božja osuda, izrečena nad ovim gradom, ispunjava se već hiljade godina sve do naših dana pred

očima mnogih naraštaja ateista, i stoji kao nepobitna istina. Bog već dvadeset vekova poziva sve ateiste da ovaj grad ponovo sazidaju - Njegova Reč biće tada opovrgnuta.

- Ovako nešto još nisam nikada čuo! - rekao je začuđeno gospodin Pavlov. - Mislite li Vi to zaista ozbiljno?

- Svakako! - odgovorio je predavač. - Ja to sasvim ozbiljno mislim. Sledeći put otkriću Vam način ne koji bi se mogla pobiti verodostojnost Biblije.

KAKO OPOVRGNUTI BIBLIJU

Izjavom da će ateistima otkriti kako je moguće pobiti biblijske tvrdnje, David Matvejev je začudio ateiste, doveo u zabunu mnoge religiozne ljude, a sve zajedno vrlo iznenadio.

Dvorana je bila dupke puna, bez ijednog praznog mesta. Prvi je tražio reč gospodin Pavlov.

- Gospodine Matvejev, nameravate li reći kako se biblijski zapis ipak može pobiti?

- Ne, naprotiv, ja čvrsto verujem da je nemoguće opovrgnuti bilo koji, pa i najmanji deo Biblije - odlučno je odgovorio predavač.

- Ali, zar niste sami izjavili da ćete nam pokazati kako se može pobiti verodostojnost Biblije - uzvratilo je uzbuđeno gospodin Pavlov.

- Da, ja ću to i učiniti.

- U Vašem obećanju izgleda da ima dosta protivrečnosti, ali sačekaćemo ipak da čujemo Vaše objašnjenje - rekao je gospodin Pavlov kratko.

- Vas i sve ateiste sam Bog poziva da pobijete verodostojnost Njegovih proročanstava, ali Vam ujedno čini i veliku uslugu ukazujući Vam sam na način kojim ćete to postići. Dokaz u prilog ovoga

jeste grad Tir koji stoji pred nama kao jasan poziv upućen svim ateistima: "Nećeš se više sazidati, jer ja Gospod rekoh." (Jezekilj 26,14) Ovde je naveden i razlog zašto se taj grad više ne može sazidati. Ovaj problem Bog postavlja svakom hvalisavom ateisti: neka ponovo sazida Tir. Ko to učini, pobiće istinitost Biblije.

Mnogi primeri kazuju nam kako se porušeni gradovi mogu za srazmerno kratko vreme ponovo sagraditi, često sa samo nekoliko odlučnih ljudi. Jerusalin je sagrađen, iako je bio do temelja razrušen; Rim, kojeg je Neron zapalio, ponovo je sazidan; Longvju (Longview), grad u državi Vašington, sazidan je ponovo u roku od nepune dve godine. Kad sam ga nedavno posetio, zadivio sam se onome što sam video. Ima još mnogo sličnih primera.

Dovoljno bi bilo da svaki ateista iz Amerike priloži samo po jedan dolar i da se veliki grad Tir ponovo sazida. Time bi zauvek bio uništen dobar glas i poverenje koje uživa Biblija.

Područje na kom se nalazio ovaj grad prirodno je vrlo plodno jer obiluje mnogobrojnim živim izvorima koji svakodnevno daju 50 miliona litara vode; zelena polja pružaju se do udaljenih brda koja okružuju ovaj kraj. A prorok je s takvom smelošću i sigurnošću napisao ovo proročanstvo, i do danas se nije našao ni jedan ateista koji bi se usudio da tvrdi da ono nije istinito. Francuski ateista Volni (Volnev) piše kako je, posmatrajući ovo mesto i ribare koji su na golom kamenu prostirali svoje mreže, uvideo da se proročka reč doslovno ispunila.

Vi to nazivate uspelim nagađanjem. Ali, to nije zadovoljavajuće objašnjenje. Niko na ovom svetu,

osim biblijskih proroka, nije kroz sve minule vekove dao tako tačno proročanstvo o propasti jednog grada. Kako to da je samo Bibliji uspelo da izrekne jedno tako "uspelo nagađanje" s najvećom tačnošću, za 2000 godina unapred?!

Gospodin Pavlov se javio i rekao:

- Sasvim je prirodno da neko, gledajući neki porušeni grad, kaže kako on nikad više neće biti sagrađen,

- Iako takav zaključak izgleda sasvim prirodan - odgovorio je predavač - ipak bi ovako smela tvrdnja dovela proroka u vrlo težak položaj. Da bismo to objasnili, obratimo se ponovo proroku Jezekilju koji govori i o jednom mnogo starijem gradu, jedva pedesetak kilometara udaljenom od Tira; reč je o Sidonu. Ovaj grad bio je na zalasku svoje slave i moći dok je Tir još ponosno stajao. Vaše nagađanje u vezi s vremenom u kome je napisano Jezekiljevo proročanstvo potvrđuje naš dokaz, jer Sidon je razorio persijski car Artakserks Ohus 351. godine pre Hrista. Po Vašem shvatanju, gospodine Pavlov, Jezekiljevo proročanstvo trebalo je biti napisano još kasnije, bar u doba posle Aleksandra Velikog. Da je prorok sudio po onome što je video 330. godine pre Hrista, kao što ste Vi nagovestili, onda bi on morao govoriti i o potpunom razorenju Sidona, jer ništa nije izgledalo tako sigurno kao to. Ali, Sidon sa svojim stanovnicima stoji još i danas.

Čitajmo reči proroka Jezekilja: "Dode mi reč spodnja: 'Sine čovečiji, okreni lice k Sidonu, i orokuj protiv njega. I reci: Ovako govori Gospod: o me na tebe, Sidone... I poslaću pomor na njega

i krv na ulice njegove, i pobijeni će padati usred njega od mača.'" (Jezekilj 28,20-23)

Skrećem Vam pažnju na to da se ovdje ne prorice kako će grad biti potpuno uništen, nego će biti samo pogođen strašnim krvoprolićem. Nijedan grad na svetu, osim možda Jerusalima, nije bio toliko puta razaran i ponovo zidan poput Sidona, a on stoji i dan-danas.

Da je prorok kazao kako će Tir i dalje postojati, a Sidon biti potpuno uništen, onda bi ateisti s pravom mogli da se rugaju Bibliji. Ali, Tir do danas nije ponovo sazidan, dok Sidon još uvek postoji; tačno kao što je Božji prorok objavio.

Pošto smo ovo objasnili, preostaje nam da rešimo još jedno teško pitanje. Sidon je mogao polako, kao i mnogi drugi stari gradovi, izgubiti svoju važnost i uticaj. Ali, po čemu je Jezekilj unapred znao da će ovaj grad imati tako važnu ulogu u istoriji naroda i da će baš on postati poprište krvavih sukoba prelazeći iz ruke u ruku mnogih osvajača?

Gospodin Pavlov je na to odgovorio:

- Istina je da su ova dva grada bila na glasu po svojoj veličini i moći, ali ja mislim da je već u doba proricanja o njihovoj sudbini bilo vidljivih znakova njihovog raspadanja. Ova proročanstva su istina prilično tačna, ali Vi ipak ovakvim slabim dokazima ne možete tvrditi da je Biblija istinita.

- Ja to i ne tvrdim - odgovorio je predavač - ali ja ipak čvrsto verujem da ću na Vaš zahtev, a nasuprot Vašim tvrdnjama, zajedno sa Vama proučiti proročanstva koja će pobiti ovo što Vi tvrdite. Vi kažete da je sudbina Tira i Sidona bila već jasna. Ali, spomenimo sada jedan drugi grad gde je

bilo sasvim isključeno. Od mnogih gradova koje jminju proročanstva, uzećemo Aškelon. To je grad koji je u svoje vreme bio isto tako čuven kao i prethodna dva grada o kojima smo govorili. "Aškelon će opusteti." (Sofonija 2,4) "Aškelon se neće naseliti." (Zaharija 9,5)

Ovaj grad osnovan je 1800 godina pre Hrista i nalazio se na vrhuncu svoje slave nekako baš u Isusovo vreme. Prema tome, ne možete tvrditi da je prorok, pišući ovo proročanstvo, mogao znati kakva sudbina preči ovom gradu. Što ćemo reći u ovom slučaju? Dopustite mi da nevedem iz XIV izdanja Enciklopedije Britanike, strana 544, sledeće: "Danas vidimo još samo nenaseljenu pustinju duž morske obale, 18 kilometara severno od Gaze... Velike ruševine, koje se delimično dižu iz peska, svedoče o minuloj slavi tog grada. Taj kraj je inače vrlo plodan. Naročito dobro uspeva vinova loza, maslina i mnoštvo drugih voćaka."

Pazimo dobro što se kaže u ovoj enciklopediji, koju celi svet priznaje, o sadašnjem stanju Aškelona. U njoj se to mesto naziva "pustinjom". Prorok je već 2500 godina unapred u duhu gledao ovo što mi danas vidimo u zbilji. I pisac enciklopedije i prorok upotrebljavaju iste reči da bi opisali stanje ovoga grada.

Iz istog izvora želim da navedem i ovo: "U Aškelonu se rodio Irod Veliki. Ovaj grad ukrasio je divnim i veličanstvenim zgradama. Za vreme Rimljana grad je bio središte grčke nauke. Od 104. godine pre Hrista pa nadalje, kroz više od dva i po veka, bio je slobodni rimski grad, čak je postao i sedište biskupa."

Ovde smo, dakle, videli kako su ovom gradu mnogo vekova kasnije, a posle izrečenog proročanstva, neprestano rasle slava i moć. Godine 636. posle Hrista grad je pao u arapske ruke. Za vreme krstaških ratova bio je središte jugozapadne Palestine. Posle šest meseci opsade osvojio ga je Balvin III. Dakle, još petnaest vekova iza proročanstva o njegovoj propasti, ovaj je grad još uvek bio silan. Sledećih 600 godina bilo je vreme strahota i krvoprolića. Godine 1270. njegove utvrde konačno je razorio sultan Beibar, a njegovu luku zatrpao kamenjem. Već sedam vekova Aškelon leži u ruševinama kao prava slika pustoši, i u njemu nema ni žive duše.

Pretpostavimo da je Aškelon danas grad u kojem život cveta, kao na primer u Sidonu, ili da je proročanstvo glasilo obrnuto. Kako bi se samo bezbožnici i ateisti otimali o te činjenice da se njima posluže kao oružjem za pobijanje istinitosti Božje Reči! Ali, pošto se ispunjenje potpuno slaže sa proročenim, istorijske činjenice potpuno se poklapaju sa onim što je prorok unapred rekao, onda proročka reč zaslužuje naše potpuno priznanje. Božja Reč kaže: "Proroštvo ne prezirite. Ispitajte svaku stvar, držite što je dobro." (1. Solunjanima 5,19.20)

Vi ste spremni prezreti proročanstva, a niste ih spremni podvrgnuti temeljnom ispitivanju. Ovde imamo slučaj tri grada. Proroci su tako tačno unapred prorekli njihovu sudbinu, da se to potpuno slaže s istorijskim činjenicama. Pa ipak, Vi pokušavate pronaći neka druga tumačenja. Ali, nepobitna je činjenica da su proročanstva istinita.

Gospodin Pavlov je iskoristio kratku pauzu i primetio:

- Vi ste izabrali tri grada na kojima ste dokazali kako su proročanstva istinita. Ako je zaista Bog vor ovog proročanstva, onda bi On morao biti u stanju da unapred otkrije sudbinu celog ljudskog roda. Nadalje, trebalo bi da su ta predskazanja 'ana za toliko vremena unapred koliko je izgledalo nemogućim predvideti njihovo ispunjenje; čak bi trebalo da se protežu u sadašnje vreme.

- Vaše su primedbe sasvim na mestu. Zato ćemo sledeći put proučiti najveće proročanstvo Biblije, proročanstvo koje uključuje sve narode na Zemlji. Ono ima svoj početak pre otprilike 2400 godina i proteže se do našeg vremena. U to ćete se moći i sami uveriti.

SMGLOST PROROKA DANILA

Na sledećem predavanju, posle uvodne reči doktora Lužkova, skupu se ponovo obratio David Matvejev.

- Gospodine Pavlov, Vi ste kazali kako se svako proročanstvo mora ispuniti ako mu se da dovoljno vremena. Vi, dakle, više ne tvrdite da su sva proročanstva napisana tek posle njihovog ispunjenja. Sada tvrdite suprotno, naime, da dugo vreme rešava ovo pitanje. Ali, nasuprot tome, dokazaćemo da dugo vremensko razdoblje baš smeta ispunjenjima proročanstava, umesto da im pomaže.

Istoriju o propasti Rimskog carstva nije prvi napisao skeptik Edvard Gibon (Edward Gibbon), nego ju je prvo napisao i predvideo prorok Danilo, šest vekova pre Hrista. Da bi tačno i u pojedinosti opisao sve ono što je prorok Danilo pretekao za Rimsko carstvo, istoričaru Gibonu trebalo je šest debelih tomova.

Ustao je gospodin Pavlov i zatražio reč.

- Kako? Zar Vi hoćete da tvrdite da je Danilo tu knjigu, koju pripisuju njemu, napisao u šestom veku pre Hrista?

Gospodin Pavlov se tada okrenuo prema slušaocima, podigao ruku i uzviknuo:

- Ni u čemu drugom se sve škole, osim biblijske, ne slažu tako dobro kao u tome da knjigu proroka Daniloa nije napisao on, nego neki nepoznati pisac, i to otprilike 168. godine pre Hrista.

- Meni je vrlo dobro poznato, gospodine Pavlov - odgovorio je predavač - da su kritičari osuli tešku paljbu na proroka Danila i to još otkad je naučnik Celzije, u III veku posle Hrista, objavio da se tačnost Danilovih proročanstava ne može negirati. U 2. i 7. poglavlju njegove knjige nalaze se tako jasna proročanstva sa tako tačnim nacrtom ljudske istorije, koja počinje Vavilonom i proteže se sve do naših dana, da se to ne može pobiti. Većina skeptika slaže se da je nemoguće dati drugi izvor i temelj ovim proročanstvima osim da su dana proroku kao Božja objava. Ateisti misle da bi Knjiga proroka Danila izgubila značaj i silu kao proročka knjiga kad bi im uspelo dokazati da Danilo nije napisao nijednu reč ove knjige, nego da ju je napisao nepoznati pisac oko 168. godine pre Hrista. Kako bih postigao svoj cilj, ja sam spreman da prihvatim i kasniji datum, mada je netačan. Može mi biti i sasvim svejedno ko je pisac ove knjige. Ne želim da ulazim u čudnovate pojedinosti i duh sedmog poglavlja ove knjige, jer bi za njegovu temeljno proučavanje bilo potrebno nekoliko predavanja. Želim da pratim samo jednu, glavnu misao.

Kao što smo već spomenuli, nije navažnije pobiti gledište skeptika u vezi sa datumom i piscem ove Nige. Ono što je važno i glavno, jeste to što se u ovom proročanstvu govori o četiri, a ne o više svet-

skih carstava, koja počinju Vavilonom, a završavaju se Rimom. Ako je Danilo živeo 600 godina pre Hrista, a ja sam u to čvrsto uveren, onda je on sigurno prerekao postanak i propast tri svetska carstva posle Vavilona. Samo po sebi to je, bez sumnje, jedno važno proročanstvo. Naravno, skeptici, koji bi hteli da oduzmu autoritet i čast ovom proroku, očajnički pokušavaju da dokažu kako je Knjiga proroka Danila napisana tek 168 godina pre Hrista, kada je Rim došao do svetske vlasti. Ako bi bilo tačno, na je pisac ove knjige živeo oko 168. godine pre Hrista, onda je on morao znati da su Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim smenjivali jedan drugog dolazeći do svetske prevlasti. Vavilon je pao 538. godine pre Hrista, a srušio ga je persijski car Kir. Godine 331. pre Hrista grčki vladar Aleksandar Veliki porazio je kod Arabele carstvo Miđana i Persijanaca. Pobeda Rimljana kod Pidije, 168. godine pre Hrista, datum je osnivanja rimskog svetskog carstva. Prema tome, od 538. do 168. godine pre Hrista, dakle u vremenskom razdoblju od 370 godina, svetom su vladala četiri svetska carstva, jedno za drugim. Ako stvar posmatramo s ove tačke gledišta, onda su Danilova proročanstva iz 2. i 7. poglavlja značajna čak i da su pisana 168. godine pre Hrista, a ne 600. godine. Osim činjenice što su za vreme od 400 godina postojala četiri svetska carstva, velika je sloboda koju uzima jedan čovek da predskaže unapred kako u svim budućim vremenima neće biti više nijednog svetskog carstva. Ovakva tvrdnja suprotna je svakom očekivanju i analogiji, i protivrečna je svakom istorijskom iskustvu. Iako govorimo o četiri svetska carstva u razdoblju od 400 godina, ne možemo reći da je bilo

dvadeset svetskih carstava u sledećih dvadeset vekova; naprotiv, nije bilo nijedno. Ko može ovo objasniti? Prorok Danilo je to sigurno znao kad je tako nešto prerekao. U svim sledećim vekovima pokazalo se da je ovo tačno. Da su mudraci onoga doba pokušali resiti tajnu budućnosti na osnovu iskustva iz prošlosti, onda bi odgovor bio da se za sledećih dvadeset vekova treba ponoviti istorija prošla četiri veka, jer se obično kaže kako se istorija ponavlja. Medo-Persija je pobedila Vavilon, Grčka Medo-Persiju, Grčku je pobedio Rim. Svaki istorijski istraživač izveo bi zaključak da će i Rim snaći slična sudbina. Da li se to i dogodilo? Svako ko iole poznaje istoriju, zna da je Rim četvrto svetsko carstvo. Međutim, neko je to znao mnogo ranije nego što se Rim popeo do svetske prevlasti: Ja opet pitam: Odakle je to Danilo znao?

Ateisti se čude ovom neobjašnjivom Danilovom proročanstvu, pogotovo ako prihvatimo istinu da je ono napisano za vreme svetske prevlasti Vavilona. Oni misle da je njihova poteškoća rešena ako kažu kako je proročanstvo napisano u vreme osnivanja Rimskog carstva. Ali time problem nije rešen, nego, nasuprot, on postaje još više složen. U stvari, glavno pitanje uopšte nije ko je i kada napisao ovu knjigu; najvažnije je ko je njen izvor i temelj.

- Ja ne razumijem Vaše izlaganje, gospodine Matvejev - prekinuo ga je gospodin Pavlov - jer ako je Knjiga proroka Daniloa napisana tek posle Propasti četiri svetska carstva, onda pisac svakako gubi svoj autoritet i ne bi se mogao uopšte nazvati prorokom.

- To rado priznajem - odgovorio je predavač - ali posmatrajmo ovo pitanje sa obe strane. Ako je knjiga proroka Danila napisana 600 godina pre Hrista, onda bi, kao što priznaju svi skeptici, to proročanstvo imalo veliki značaj i ne bi se tako lako moglo odbaciti. Oni pritom gube iz vida jednu drugu činjenicu. Naime, ako usvojimo njihovu tvrdnju da je ova knjiga napisana 168. godine pre Hrista, tada se pojavljuje još jedna čudnovata činjenica, jednako tako značajna, jer oni time pomernju samo vreme nastanka te knjige za nekoliko vekova unazad.

- Još uvek ne mogu da shvatim kako je to moguće? - uzvratio je gospodin Pavlov.

- Pokušaću da Vam to objasnim - odgovorio je predavač. - Time što Vi premeštate zapisivanje tog proročanstva u 168. godinu, ujedno premeštate ova četiri carstva unazad iza ovog vremena, umesto unapred u budućnost. Vi zapravo tvrdite da pisac o najskorijoj prošlosti razmišlja kao o budućnosti. Kažete da je video kako su za četiri veka bila četiri svetska carstva. Ali, pri pisanju ove knjige pisac je bio primoran istovremeno da se drži i istorijskih činjenica, i iskustva iz prošlosti, i da piše nasuprot njima!? To, ipak, jedan filozof ne bi nikada učinio! Prema tome, jasno je da je pisac ove knjige crpeo svoja znanja iz jednog sasvim drugog izvora, nego drugi ljudi.

Ako je knjiga napisana 600 godina pre Hrista, tada pisac nije imao nikakvog oslonca ili ma kakve činjenice na osnovu kojih bi mogao da predvidi nastajanje i raspadanje tih carstava koja su smjenjivala jedno drugo. Istina je da su te zemlje već postojale, ali tada nisu bile niti silne niti od svetskog

značaja. Godine 600. pre Hrista stanje u tim zemljama bilo je još vrlo nejasno i nesigurno, dok je 168. godine pre Hrista sve u vezi s njima bilo sasvim poznato. Prema tome, premeštanjem nastanka Knjige proroka Danila u 168. godinu pre Hrista ne otklanjaju se teškoće i dolazimo do zaključka kako se samo ljudskim umom ne mogu rešiti sva ova pitanja. Ali, to još nije sve!

Posmatrajmo sliku pomoću koje nam prorok opisuje naše doba. Zamislite zbunjenost nekog religioznog čoveka koji je čitajući Danilovo proročanstvo stotinu godina pre Hrista primetio da u celoj budućnosti više neće postojati nijedno svetsko carstvo, osim Božjeg carstva. Zamislimo takođe ismejavanje i ruganje koje bi to proročanstvo izazvalo kod skeptika današnjeg doba. Gledajući unazad u dane proroka Danila, i skeptik i religiozni čovek današnjice potpuno se slažu u tome da od onog vremena do danas zaista nije postojalo više od četiri svetska carstva. To možemo čitati u svakoj istoriji. Molim vas, čitajte istoriju jednog od najvećih ateista, Gibonov "Rim", pa ćete videti kako to "besmrtno delo" nehotice govori o tačnosti Knjige proroka Danila. Dopustite da nam Gibon sam priča kako su u petom veku varvari i divlji ratnici sa severa počeli osvajati Zapadno rimsko carstvo, kako su ga pobedili, ali nikada nisu njime zavladao. Dalje se kaže kako su arapske horde iz pustinje u sedmom veku napale Zapadno, a zatim Istočno rimsko carstvo. Neko vreme izgledalo je kao da će kalifi zasesti na rimski presto. Tataari i Turci su nemilosrdno napadali to moćno carstvo. Oni su snažno lupali na vrata Zapadnog rimskog carstva. Ceo svet je strepeo pri pomisli da će oni

preuzeti svetsku vlast. Ali, to im nije bilo dopušteno.

San o nekom novom svetskom carstvu nije se završio pokušajem muslimanskih osvajača. Istorija prošlih dvadeset vekova govori nam o mnogim pokušajima koji su stajali života milione ljudi, ali su ostali bez uspeha. Ovo se nastavilo i dalje: Karlo Veliki, Karlo XII Švedski, plahoviti Napoleon, i još mnogi "velikani" istorije koji su se bavili mišlju da zavlada svetom i sebi stave krunu rimskog carstva morali su da priznaju neuspeh. Prorok je jasno predskazao da posle četvrtog svetskog carstva neće više biti niti jednog. On je preokao da će se to carstvo podeliti na više manjih carstava koja će, po recima proroka, postojati do kraja vremena.

Mnogi moćni vladari i vojskovođe gajili su potajnu nadu da će im ipak poći za rukom da zavladaju svetom. Da je samo jednom od njih to uspelo, kakav bi neoboriv dokaz imali skeptici protiv istinitosti proročke reči! Već dvadeset vekova Bog poziva ateiste da ili priznaju ili opovrgnu poročanstva koja je On dao. Dosad nisu mogli učiniti ni jedno ni drugo. U svetlosti istorijskih činjenica, sva njihova kritika izgleda neosnovana i neozbiljna. Svako ispunjeno proročanstvo samo je po sebi dokaz svoje istinitosti, i svako novo ispunjenje novi je dokaz njegove tačnosti.

PROROČANSTVO O VAVILONU

Kada se na sledećem predavanju David Matvejev pojavio za govornicom, pozdravljen je tihim odobravanjem. On je odgovorio prijateljskim Dsmehom i počeo da govori:

Danas ćemo posmatrati Vavilon u vreme njegove najveće slave. To je bio grad koji je po svom zgledu trebao večito da postoji. Taj "zlatni grad" bio je jedno od svetskih čuda starog veka. Nije se snabdevao ni iz jedne strane zemlje. Vavilonci su imali vlastito pismo, pronašli su mnoga matematička pravila. Pronašli su način da od najslabijeg materijala, gline, podižu velike građevine. Prvi su počeli brusiti, polirati i gravirati drago kamenje. Bavili su se kiparstvom, proizvodili su tekstil, razvili umetnost pisanja, otkrili mnoge tajne astronomije i mnogih drugih nauka. Taj grad prvi je shvatio važnost tačnog računanja vremena. Mnoga znanja starih Grka potiču iz Vavilona.

Nikada još svet nije video tako silan grad. Njegovi zidovi bili su visoki oko 96 metara, a široki toliko da su po njima mogla ići troja bojna kola "Poreda. Putnik je već izdaleka mogao da vidi kule

preuzeti svetsku vlast. Ali, to im nije bilo dopušteno.

San o nekom novom svetskom carstvu nije se završio pokušajem muslimanskih osvajača. Istorija prošlih dvadeset vekova govori nam o mnogim pokušajima koji su stajali života milione ljudi, ali su ostali bez uspeha. Ovo se nastavilo i dalje: Karlo Veliki, Karlo XII Švedski, plahoviti Napoleon, i još mnogi "velikani" istorije koji su se bavili mišlju da zavladaju svetom i sebi stave krunu rimskog carstva morali su da priznaju neuspeh. Prorok je jasno predskazao da posle četvrtog svetskog carstva neće više biti niti jednog. On je prerekao da će se to carstvo podeliti na više manjih carstava koja će, po recima proroka, postojati do kraja vremena.

Mnogi moćni vladari i vojskovođe gajili su potajnu nadu da će im ipak poći za rukom da zavladaju svetom. Da je samo jednom od njih to uspelo, kakav bi neoboriv dokaz imali skeptici protiv istinitosti proročke reči! Već dvadeset vekova Bog poziva ateiste da ili priznaju ili opovrgnu poročanstva koja je On dao. Dosad nisu mogli učiniti ni jedno ni drugo. U svetlosti istorijskih činjenica, sva njihova kritika izgleda neosnovana i neozbiljna. Svako ispunjeno proročanstvo samo je po sebi dokaz svoje istinitosti, i svako novo ispunjenje novi je dokaz njegove tačnosti.

PROROČANSTVO O VAVILONU

Kada se na sledećem predavanju David Matvejev pojavio za govornicom, pozdravljen je tihim odobravanjem. On je odgovorio prijateljskim osmehom i počeo da govori:

- Danas ćemo posmatrati Vavilon u vreme njegove najveće slave. To je bio grad koji je po svom izgledu trebao večito da postoji. Taj "zlatni grad" bio je jedno od svetskih čuda starog veka. Nije se snabdevao ni iz jedne strane zemlje. Vavilonci su imali vlastito pismo, pronašli su mnoga matematička pravila. Pronašli su način da od najslabijeg materijala, gline, podižu velike građevine. Prvi su počeli brusiti, polirati i gravirati drago kamenje. Bavili su se kiparstvom, proizvodili su tekstil, razvili umetnost pisanja, otkrili mnoge tajne astronomije i mnogih drugih nauka. Taj grad prvi je shvatio važnost tačnog računanja vremena. Mnoga znanja starih Grka potiču iz Vavilona.

Nikada još svet nije video tako silan grad. Njegovi zidovi bili su visoki oko 96 metara, a široki toliko da su po njima mogla ići troja bojna kola "Poredo. Putnik je već izdaleka mogao da vidi kule

i palate kako se blistaju na suncu. U njemu se nalazio i veličanstveni hram boga Vala, jedinstveni viseći vrtovi svetskog glasa. Vavilon ne samo što je bio gospodar sveta, nego se nalazio i u najplodnijem predelu naše planete. Vavilonija je bila tako lepa i plodna da se grčki istoričar Herodot pribojavao kako će ga smatrati lažovom kad bude pričao šta je sve video u ovoj zemlji.

Javio se za reč gospodin Pavlov, i Matvejev je odmah ".astao.

- Svakome od prisutnih dobro je poznata istorija Vavilona - rekao je. - Mi smo ovde došli da čujemo dokaze protiv ateizma, a ne da slušamo predavanje o lepoti i veličini Vavilona, ma kako to zvučalo zanimljivo.

- Radujem se što i Vi priznajete pomenute činjenice - odgovorio je predavač ljubazno. - Sve što je dosad rečeno odnosi se na ono o čemu želim da večeras proučavamo.

Mnogo ranije nego što je Vavilon postao prestonica celog sveta, jedan prorok je napisao: "Vavilon, ukras carstvima i ponos slavi Haldejskoj, biće kao Sodom i Gomor koje je Bog zatro." (Isaija 13,19) Sam po sebi ovaj iskaz izgleda vrlo jednostavan, ali u isto vreme pobija Vaše tvrdnje da su biblijska proročanstva jednaka delfskim. Suština onoga što prorok kaže bila bi u ovome: "Ja vidim veličinu Vavilona, posmatram njegove velike zidove koji kao da se neće nikada srušiti. Svestan sam činjenice da je to najveći i najsilniji grad na Zemlji, ali ipak, on će jednog dana biti uništen poput Sodoma i Gomora."

Da li bi iko između nas danas mogao kraće i bolje opisati današnje stanje Vavilona koji je nekad bio vladar sveta? Bog je već tada unapred video sve

e koji sumnjaju, pa i Vas gospodine Pavlov. Zato tekst proročanstva dat jasno i razgovetno da ga iko ne bi pogrešno razumeo. On u 20. stihu kaže: eće više niko živeti u njemu..." i da neki okoreli teista ne bi pritom mislio da se pod tim Jrazumeva nešto drugo, Bog dodaje: "Niti će se naseliti od kolena do kolena, niti će Arapin razati u njemu šatora, niti će pastiri počivati onuda."

Ko bi se usudio da zamagli smisao ovako jasnih reči? Ali to još nije sve. Iako su ove reči tako jasne, ipak ova proročanstva izgledaju tako nemoguća da bi neki čitalac mogao da zaključi kako se pisac ili strašno vara, ili da nije pri čistoj svesti. Ali, Isaiji dolazi u pomoć prorok Jeremija. Iskazi ove dvojice proroka tako su jasni i razumljivi da se ne mogu shvatiti ni dvojako ni pogrešno. Prorok Jeremija kaže: "Vavilon će postati gomila ruševina i stan šakalski, čudo i ruglo, i niko u njemu više neće živeti." (Jeremija 51,37)

Gospodin Pavlov je zamolio za reč.

- Jedna opomena izrečena unapred može pomoći kao mera opreznosti uoči opasnosti - rekao je on. - Posle opomene o opasnosti koja će doći, narod se mogao pripremiti.

- To su Vavilonci mogli učiniti, ali to ipak ne bi pomoglo jer prorok kaže: "Da se Vavilon i na nebo popne, i na visini da utvrdi silu svoju, doći će od mene na njega zatirači, govori Gospod." (Jeremija 51,53)

Da li je Vavilon danas nastanjen? Tamo se danas ne može naći ni jedna ljudska duša. Ima li čoveka koji može opovrgnuti ovo proročanstvo? Recite, gospodine Pavlov, jesu li se ova proročanstva ispunile? Jesu li istinita?

- Oče, molim te, odgovori - navaljivala je Marija. Zatim se okrenula bratu i tiho rekla: - Izgleda mi da je gospodin Matvejev doterao našeg oca do zida.

- Da, izgleda jako zbunjen - rekao je Jovan.

- Tvrdite li još uvek da su proročanstva neistinita, gospodine Pavlov? - ponovi David Matvejev.

- Svaki školarac zna da je Vavilon već mnogo godina nenastanjen - odgovorio je gospodin Pavlov.

- Ali, gospodine Matvejev, recite nam kako možemo znati da ta proročanstva nisu možda napisana posle propasti i razorenja Vavilona, pa su im onda samo pripisani raniji datumi? - Ova primedba gospodina Pavlova pozdravljena je glasnim odobravanjem.

- Verujete li Vi da je ovo proročanstvo napisano posle Hrista? - zapitao je predavač.

- Sigurno ne - odvratio je gospodin Pavlov - jer svako zna da se ono nalazi već u grčkom prevodu Starog zaveta - Septuaginti.

- Imate pravo. Dakle, treba da utvrdimo kada su ta proročanstva napisana. Budući da se nalaze u Septuaginti, onda su sigurno postojala pre nego što je napravljen taj prevod. A kada je to bilo?

- Otprilike dvesta godina pre Hrista - odgovorio je gospodin Pavlov.

- Onda možemo prihvatiti - nastavio je David Matvejev - da je to datum proročanstva o Vavilonu. Slažete li se da prihvatimo 200. godinu pre Hrista kao najbliži datum za nastanak ove proročke knjige.

- Svakako, da - odobravao je gospodin Pavlov.

- Onda se slažemo u dve stvari: prvo, da su proročanstva istinita, i drugo, da nisu dana posle 200. godine pre Hrista.

Gospodin Pavlov je opet zatražio reč:

- Ako Vi prihvatite, gospodine Matvejev, da proročanstva koja ste naveli nisu napisana pre 200. godine pre Hrista, onda je cela Vaša stvar izgubljena.

Predavač je odgovorio sasvim mirno:

- Naprotiv, položaj ateista se sve više otežava.

- Kako?

- Tako što su se po iskazima većine skeptika ova proročanstva ispunila nekoliko stotina godina kasnije, posle Hristove smrti.

Ceo skup bio je vrlo iznenađen. Jovan je zbunjeno gledao u svoju sestru koja se nasmešila sluteći da predstoji žučna borba.

Gospodin Pavlov je takođe bio vrlo iznenađen. Svi prisutni znatiželjno su očekivali nastavak izlaganja.

- Njegovi dokazi zvuče vrlo uverljivo! - šapnula je Majija bratu.

- Čekaj samo, otac još nije pobeđen.

- Nastavimo dalje - produžio je predavač. - Proroci ne samo što su predskazali pad Vavilona, nego su već pre dve hiljade godina opisali potpuno razorenje i uništenje ovoga grada. Molim vas da sa pažnjom pročitate sledeća mesta u Bibliji: Isaija 13; 14,4-24; 21,1-10; Jeremija 25,12-14;50; 51. Tu ćete naći dovoljno gradiva da napišete celu knjigu. Ko od vas misli da su ta proročanstva dvosmislena i nejasna, neka podigne ruku.

Niko nije podigao ruku.

- Da li bi hteli da podignu ruku oni koji veruju da su ova proročanstva jasna i istinita?

Ovoga puta mnogi su podigli ruku.

i - Budući da smo sada uvideli da su se proročanstva ispunila tek stotinama godina kasnije pošto

su napisana, tvrdnju da su ona napisana posle ispunjenja odbacićemo kao netačnu. Ima li koga da se sa ovim ne slaže?

David Matvejev je zastao, ali se niko nije javio.

- Dobro! Dakle, budimo sa ovim načisto. Svi koji priznaju da su proročanstva ne samo jasna i sigurna, nego i da su napisana pre no što su se zbili događaji koje ona predskazuju, neka podignu desnu ruku.

Na ovaj zahtev Davida Matvejeva podigli su ruke svi prisutni. Jovan i Marija značajno su se pogledali. Gospodin Pavlov je bio zbunjen.

- Ovo je prvi put da vidim oca zbunjenog - šapnuo je tiho Jovan. Zatim se okrenuo ocu i zapitao ga: - Oče, jesu li ovi slušaoci većinom religiozni?

- Ne - odgovorio je gospodin Pavlov - baš zato i ne mogu da razumem njihov stav jer znam kako su skeptički raspoloženi kao i ja, a ipak potvrdno odgovaraju na njegova pitanja.

- A možeš li ti da odgovoriš drukčije na njegovo pitanje nego sa "da"? - zapitao ga je Jovan.

- Na ovako postavljeno pitanje ne mogu, ali nećemo mi još dugo biti gotovi. To su... - i on je tu zastao jer je predavač nastavio.

- Pošto smo potvrdili ove činjenice, kako Vi, gospodine Pavlov, tumačite ova čudna i divna ispunjenja?

Gospodin Pavlov je odgovorio:

- Ovi proroci bili su strogo religiozni ljudi. Dok su posmatrali bezbožnost Vavilona, u njemu su svakako gledali simbol zla i čvrsto su verovali da će ga Bog jednog dana uništiti. Ali, oni nisu znali šta će doneti budućnost.

• Vaša primedba zaslužuje punu pažnju, gospodine Pavlov. Ali, iako su proroci bili ispunjeni etom ozbiljnošću, ipak morate priznati da su, čak ako ne priznate da su to Božje objave, tačno godili sudbinu Vavilona. Ili Vi možda imate drugo objašnjenje za ova divna proročanstva.

Da jedna zemlja koja stoji na najvišem naučnom kulturnom stupnju bude pretvorena u pešćanu jstinju, to sa ljudskog gledišta izgleda nemoguće, sliki Vavilon, grad boga Vala, glavni grad Staroga veta, prošao je kao san, dok Jerusalim i danas postoji. Ove činjenice, koje su prorekli Božji proroci, zahtevaju svakako jedno bolje tumačenje od pukog kazivanja da su to sanjarenja nekih verskih zanesenjaka.

Prorok sa sigurnošću tvrdi da će grad biti bez stanovnika. To se zaista i ispunilo.

Položaj ovako velikih gradova odabire se vrlo pažljivo i njegove su prednosti obično tako mnogobrojne da je nemoguće zaustaviti stalni priliv naroda u njih. Damask, Jerusalim, Atina, Rim, Antiohija, Sidon i mnogi drugi gradovi postojali su hiljadama godina baš iz tih razloga. Ali najveći, najbolji i najbogatiji grad trebao je biti opustošen za sva vremena. Kako Vi, gospodine Pavlov, tumačite ovo, kao i činjenicu da je sve ovo predskazano stotinama godina unapred?

Budući da niko nije odgovorio, predavač je nastavio:

- Ali, mi još nismo na kraju ovog pitanja. U Isaiji rav⁰ ^{litamo: "Niti AeAraP in} razapeti u njemu šato-

. Kako je Isaija mogao znati da će Arapi postojati
1 Posle uništenja Vavilona? Kada su pre 2500 godi-

na Arapi stanovali u šatorima nedaleko od Vavilona, Vavilonci su bili ponosni vladari sveta. Danas više nema ni jednog Vavilonca, ali Arape, nomadski, nemirni narod, možete još uvek tamo naći. Kako je Isaija znao da će i posle 2500 godina Arapi stanovati u blizini Vavilona? Vrlo je lako pretpostaviti kako bi se skeptici radovali da danas ni jedan Arapin ne stanuje u okolini Vavilona, ili da su već svi izumrli.

Kako je Isaija znao da će Arapi hiljadama godina stanovati baš u šatorima? Ruševine Vavilona dale bi dovoljno građe za izgradnju mnogih sela; pa ipak, do današnjeg dana Arapi stanuju pod šatorima. Mnogi putopisci pišu o tome kako je nemoguće prisiliti Arape da prenoće u blizini Vavilona. Albert Mignan, koji je u pratnji šestorice naoružanih Arapa posetio mesto iskopavanja, nije ih mogao nagovoriti da provedu noć pod senkama ruševina jer su se bojali zlih duhova. Nemoguće je Arapina osloboditi ovog verovanja. Osim toga, poznata je činjenica da su Arapi hrabar i neustrašiv narod.

Ovde je gospodin Pavlov prekinuo predavača:

- Izgleda da Vi izvlačite prevelike stvari iz tako beznačajnog proročanstva. Sto se tiče Arapa, to bi se moglo takođe odnositi i na Rome koji su takođe nomadi i stanuju pod šatorima.

- Proročanstvo o Arapima - nastavio je predavač - tako je jasno i razumljivo da čak ni Vi, gospodine Pavlov, ne možete negirati njegovu tačnost. Da bi nekako uspeli oslabiti proročanstva, moderni kritičari uvlače u ovu stvar i Rome, ali priča o njima nema ovde nikakve svrhe. Prvo, oni se pojavljuju previše kasno, i drugo, oni su skitački narod

koji se može naći u svim delovima sveta i nisu, poput Arapa, ostali u bližoj okolini ruševina.

Ponovo se javio gospodin Pavlov:

- Slažem se da ste spomenuli neke važne činjenice po pitanju ovih proročanstava, ali nećete valjda zahtevati da se osvedočimo na osnovu nekoliko ovakvih slučajeva, ili čak nagađanja. Ili ste možda iscrpili sve svoje dokaze u vezi sa vavilonskim proročanstvom?

- Naprotiv, tek sam počeo da ih iznosim. Postoje još mnoga druga proročanstva koja se odnose na ovaj predmet; dovoljno ih je da se napiše cela knjiga. Jedno je sigurno: iako je proročanstvo o razorenju Vavilona izrečeno pre toliko mnogo vekova, vrlo je malo mesta o kojima imamo tako jasnu i istinitu sliku. Istoričar koji piše o tome jedva može sve to opisati tako tačno kao što su to unapred učinili Isaija i Jeremija. Vi možete tvrditi da su nam oni ostavili vrlo uspešna nagađanja ili da se njihovo ispunjenje treba uzeti kao srećan splet okolnosti, ali takvo rešavanje ovog pitanja traži od čoveka da veruje mnogo više nego što ja, iskreno priznajući, mogu verovati. Zato moram uzviknuti: "O, vi ateisti, velika je vera vaša!"

Na sledećem predavanju proučavaćemo istoriju jednog ateističkog vladara koji je sebi postavio za cilj potpuno uništenje proročke reči.

VLADAR ŽEU DA POBUE PROROČKU REČ

Dvorana u kojoj su se održavala predavanja bila je prepuna kada je David Matvejev sledeći put stigao. Progovorivši nekoliko reči sa svojim prijateljima, zajedno s dr. Lužkovim otišao je za govornicu.

Kada je ustao da govori, pozdravili su ga svi prisutni. Predavač se srdačno osmehnuo i rekao:

- Verujem da vas sve zanima predmet koji ćemo večeras proučavati. Ja lično poštujem svakog čoveka koji ima hrabrosti da živi i radi po svom uverenju. Mnogi koji sumnjaju ne trude se da dublje prouče ova pitanja nego se zadovoljavaju time da sasvim površno govore o njima. Ateisti bi lako mogli da pobede Bibliju samo kad bi ozbiljno mislili o stvari za koju se zalažu. Dovoljno bi bilo da ponovo sagrade Tir ili Vavilon, gradove za koje je Bog rekao da se više neće podignuti.

- To je ipak samo bujna mašta! Nije li smešno i glupo tražiti od skeptika tako nešto? - dobacio je gospodin Pavlov.

- Ja se slažem s gospodinom Matvejevim - rekla je Marija kada je njen otac ponovo seo. - Ako ateisti stvarno toliko polažu na svoja uverenja, zašto se

onda neće i žrtvovati za njih, kao što to čine religiozni ljudi? Oni su često polagali i svoje živote. Predavač je nastavio:

- Misao da se pobije Biblija nije zapravo nova; za nju se još u prošlosti založio jedan od najodlučnijih skeptika.

Oko 300. godine posle Hrista živeo je jedan učen čovek. On je čitao Hristove reči u Jevanđelju po Luki u 21. poglavlju, 24. stih, gde stoji napisano: "A Jerusalim će gaziti neznabošci dok se ne ispune vremena neznabožaca."

Pošto je i sam nekada bio religiozan, biblijska proročanstva bila su mu vrlo dobro poznata. I on je, nasuprot proročanstvu, odlučio da Jerusalim treba-ju da gaze Jevreji, a ne neznabošci.

Njemu je takođe bilo vrlo dobro poznato da je Biblija prorekla potpuno razorenje jevrejskog hrama u Jerusalimu, rasulo jevrejskog naroda, i da će se hrišćanstvo propovedati svim narodima, plemenima, naraštajima i jezicima.

Zbog toga je odlučio da ukloni hrišćanstvo, ali ne na grub način ubijajući hrišćane, kao što su to činili njegovi predhodnici, nego na jedan bolji i prefinjeniji način: on je hteo da dokaže neistinitost proročke reči. Na taj način dokazao bi da Hrist nije govorio istinu.

Taj čovek je u isto vreme imao i vlast da to učini, jer je to bio moćni rimski car Julije, kome su na raspolaganju stajala velika bogatstva i silna vojska.

- Nije li ipak preterano kada tvrdite da car Julije "je imao nikakav drugi cilj pred sobom osim da dokaže neistinitost Biblije? - zapitao je gospodin Pavlov.

- Da su baš ovo bile njegove pobude, govori i sam historičar Edvard Gibon (Edward Gibbon). U 23. poglavlju njegove poznate *Istorije* čitamo sledeće:

"Julije je odlučio da podigne hram u Jerusalimu. Uputio je posebnu poslanicu svim raseljenim Jevrejima. Izrazio im je svoje žaljenje zbog teške sudbine koja ih je snašla, osuđivao je njihove neprijatelje, hvalio njihovu izdržljivost i obećao im da će im biti pomoćnik i uzeti ih u zaštitu... Jevreji su se, sa svoje strane, trudili da zadobiju carevu naklonost i prijateljstvo.

Posle razorenja hrama, koje su učinili Tit i Hadrijan, mesto gde je stajala građevina preorao je plugom jedan rimski vojnik, kao znak večne zabrane. Častoljubivi Julije je odlučio da opet podigne divni jerusalimski hram. Time je hteo ne samo da nanese udarac hrišćanima, nego i da uništi proročanstva Božje Reči.

Julije je odlučio da podigne ovaj hram na brdu Morija i da pozove Jevreje da se nasele oko njega.

Između carevih prijatelja izabran je Alipije, vrlo učen čovek. Ovaj carev opunomoćenik dobio je naročitu naredbu da podigne jerusalimski hram u njegovoj prvobitnoj lepoti. Alipije je smesta dobio svu raspoloživu pomoć i od glavnog upravitelja Palestine.

Na poziv velikog osloboditelja, skupili su se Jevreji sa svih strana sveta na Svetu goru svojih praotaca. Najveća želja svih Izraelaca bila je da opet podignu svoj hram. Ovog puta na njihovu stranu bio je moćni car.

I pored udruženih napora Jevreja i cara, plan se nije mogao ostvariti. Na mestu na kom je nekada

stajao Salomonov hram, danas stoji jedna muslimanska džamija okružena ruševinama.

Alipije se vrlo živo dao na posao, a upravitelj Palestine revno ga je pomagao. Ali, iz zemlje su izbijale vatrene kugle. One su odvlačile radnike u dubinu, palile ih i primoravale da napuste posao, tako da je na kraju ovaj poduhvat morao da se potpuno napusti.

Car Julije je mogao svojim bogatstvom da izgradi čitave gradove, ali ovom prilikom nije mogao da podigne ni jedan jedini hram. Ovaj posao otpočeo je vrlo energično, ali je ipak doživeo bedan kraj.

Na kraju je morao da uzvikne: 'Galilejče, Ti si pobedio!'"

Vi možete o ovome da sudite kako hoćete, ali činjenice govore da se, prvo, car Julije hvalio kako će pobediti biblijsko proročanstvo, i drugo, njegov pokušaj ostao je bez uspeha, iako su mu na raspolaganju stajali sila i bogatstvo skoro celog sveta.

Gospodin Pavlov se podigao i predavač mu je dopustio da govori.

- Verujete li Vi, gospodine Matvejev, da je Bog preko svojih proroka prerekao taj događaj, i onda se umešao natprirodnim silama kako bi Njegove reči ostale istinite? Nije li ono što je radnike oteralo sa posla zapravo bilo praznoverje?

- Uopšte nije pitanje da li je radnike sa posla odvrćalo praznoverje ili neki drugi uticaj. Činjenica o kojoj proročanstvo govori jeste da jerusalimski hram neće biti podignut. Ta činjenica stoji pred nama sve do danas.

Sam Bog poziva ljude da dokažu istinitost ili neistinitost Njegovih proročanstava, i ovde vidimo "oveka koji se odazvao ovom pozivu. On je imao i

vlast i bogatstvo kojima je to mogao da učini, pa ipak nije uspeo. Svi pokušaji protiv Boga moraju propasti. Radujem se što je ovo pokušao da učini car Julije, jer je on od svih ljudi bio najsposobnijima to. Od vremena Julija do danas niko nije pokušao nešto slično.

Sledeći put razmatraćemo predmet važniji od ostalih, iako su i dosadašnja proučavanja bila važna. Predmet našeg proučavanja biće Isus Hrist, središnja ličnost proročanstava i istorije.

HRIST - SREDISTE PROROČANSTAVA I ISTORIJE

Među posetiocima koji su došli ranije u dvoranu nalazila se i porodica Pavlov. Iako su došli dosta rano, bilo je nekih koji su ih pretekli; sedeli su i raspravljali o nekim pitanjima koja su dotad iznesena.

- Izgleda da će večeras biti mnogo posetilaca - primetila je Marija posmatrajući mnoštvo koje je ulazilo.

- To je sasvim prirodno - rekao je njen otac - jer je predmet o kome će se večeras govoriti važniji od svih ostalih.

- Najvažniji u celom nizu predavanja? - upitala je Marija.

- Da, draga kćeri - odgovorio je otac ozbiljno - to je najvažniji predmet na celom svetu.

Jovan i Marija začuđeno su posmatrali oca.

- Ali... oče - rekla je Marija ustežući se - ja sam mislila da si ti pravi ateista.

- I jesam, ali to mi ne smeta da verujem kako je Pitanje Hristovog života, smrti i vaskrsenja najvažnije od svih pitanja.

Marija je još uvek sa čuđenjem posmatrala oca.

- Da li i ostali ateisti veruju kao i ti?

- Možda, ali mnogi su se ogradili od toga.

Jovan i njegova majka pažljivo su slušali ovaj razgovor. Dvorana se uskoro napunila.

- Uz veliku dokaznu građu koja mi stoji na raspolaganju - otpočeo je David Matvejev - spomenuću samo nekoliko stvari povezanih s našim današnjim predmetom. Zaista je vredno i korisno pročitati sve knjige koje su napisane o tom predmetu.

Za vreme svog zemaljskog života Isus se uvek pozivao na proročanstva kako bi njima dokazao svoje tvrdnje. On to nije činio kako bi slušaoce uverio da je Mesija, nego je time pokazao svoj vlastiti stav prema njima.

U starozavetnim spisima nalazimo preko tri stotine proročanstava koja govore o Hristu kao Mesiji, a koja se spominju u Novom zavetu prilikom njihovog ispunjenja.

Niko ne može reći da su ova proročanstva napisana posle njihovog ispunjenja, jer je poslednja knjiga Starog zaveta napisana 400 godina pre rođenja Isusa Hrista. Prema tome, sasvim je nemoguće da je bilo ma kakvog dogovora između starozavetnih proroka i novozavetnih jevanđelista.

Prilikom svog prvog javnog govora Isus se pozvao na proroke: "Danas se izvrši ovo Pismo u ušima vašim... A On reče: 'O bezumni i sporoga srca za verovanje svega što govoriše proroci!'" (Luka 4,21; 24,25)

Ma koliko se ateisti rugali proročanstvima, ipak moraju priznati da Stari zavet sadrži mnoga predskazivanja o jednoj naročitoj osobi. Svima je poznato da su Jevreji mnogo vekova s čežnjom očeki-

vali Mesiju. Ova nada bila je poznata i njihovim neprijateljima, kao i narodima među kojima su Izraelci živeli. Njihovi protivnici često su se rugali nadanju Izraelovih sinova.

U vezi s našom temom navešćemo nekoliko mesta iz Biblije koja su temelj Izraelove nade.

Prvo proročanstvo nalazimo u 1. Knjizi Mojsijevoj 3,15 gdje se govori o ženinom potomstvu; zatim u 1. Knjizi Mojsijevoj 22,18 gde se Avramu kaže da će se u njegovom potomstvu blagosloviti svi narodi na zemlji; u 1. Knjizi Mojsijevoj 49,10 čitamo da se palica vladalačka neće odvojiti od Jude dok ne dođe Onaj kome pripada; u 5. Knjizi Mojsijevoj 18,18 Mojsije kaže da će Bog poslati velikog proroka.

Jedan važan deo proročanstva uključuje u plan spasenja i ne-Jevreje, iako su se Jevreji sklanjali od njih i ova proročanstva čuvali u tajnosti. Jedno od njih glasi: "Nego te učinih videlom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih." (Isaija 49,6) U Isaiji 60,3 čitamo o Božjem narodu sledeće: "I narodi će doći k videlu tvom i ka svetlosti koja će te obasjati."

Nekad izgleda da proročanstva o Mesiji sadrže protivrečnosti; na primer, u Isaiji 9,6 kaže se da je taj Sin "Otac večni" i da je to Dete "Bog silni". U 53. poglavlju prorok Isaija opisuje da će Onaj koji treba da dođe biti istrgnut iz zemlje živih (8. stih); deliće plen sa silnima (12. stih); opravdaće mnoge (11. stih) i, konačno, "videće trud duše svoje i nasitiće se" (11. stih); biće pogubljen kao zločinac, odrediće mu grob sa zločincima, ali će na kraju biti sa bogatima (9. stih); On treba da bude mučen i zlostavljan (5. stih); od Njega će svako zaklanjati lice (3.

stih); biće metnut među zločince i moliće se za njih (12. stih).

Kako nerazumljivo i protivrečno zvuče ove reči! Isto tako nesigurno, čak nemoguće, izgledalo je ispunjenje tih proročanstava, tako da su Jevreji došli do zaključka kako se tu govori o dve različite osobe. Ali, kad je Hrist došao na Zemlju i kada se u Njegovom životu ispunilo ono što su proroci rekli, tada su rešena sva nejasna pitanja u vezi sa ovim proročanstvom.

Mnogo vekova pre Hristovog života na Zemlji neki jevrejski pisci su tvrdili kako će jedan neugledni pripadnik jevrejskog naroda biti blagoslov za sve narode na Zemlji. Kasnije ćemo videti kako i najveći skeptici novijeg vremena naglašavaju da je Hrist postao najveći blagoslov za sve ljude i da je On to i danas. Nepoznati i neugledni čovek iz jednog omrznutog naroda postao je blagoslov svakom narodu pod suncem.

On je trebao da dođe dok je još ponosno stajao drugi hram: "I potrešću sve narode, i doći će izabrani iz svih naroda... Slava će ovoga doma poslednjega biti veća nego onoga prvoga, veli Gospod nad vojskama." (Agej 2,7-9)

Ali, to još nije sve: Danilo je tačno prerekao godinu Njegovog dolaska i smrti na krstu. To možemo čitati u Danilu 9,24-27 i Jezdri 7,11-26. Godina izdavanja dekreta jeste 457. pre Hrista. To je najtačniji vremenski nagoveštaj u istoriji. Šezdeset devet proročkih sedmica, ili 483 dana, po proročkom računanju zapravo su godine (videti u 4. Knjizi Mojsijevoj 4,34 i u Jezekilju 4,6), i počinju 457. godine pre Hrista, a završavaju se 27. godine posle Hrista. Tada je Mesija bio pomazan Svetim

Duhom. (Videti Jovan 1,29-36; Luka 3,21.22; 4,18; Dela 4,27; 10,38; Marko 1,14.15.)

U sredini sedmice, to jest sedmogodišnjeg razdoblja, ili 31. godine nove ere, umro je Mesija na krstu.

Sva ova proročanstva potpuno se slažu sa životom Isusa Hrista.

Iz nekih zapisa neznabožačkih pisaca, kao na primer Tacita i Svetonija, vidimo da su Izraelci u vreme Isusa Hrista očekivali dolazak neke naročite Osobe. Koliko je bila jaka čežnja za Mesijom, vidi se po tome što su se u to vreme pojavljivali mnogi lažni hristosi koji su tvrdili da su Mesije. Oni su se pozivali na proročanstva i tako pridobijali veliki broj sledbenika između onih koji su očekivali Mesiju.

Mnogi Izraelci su bili tako sigurni da Isus nije taj Mesija i da hram ne može biti razoren, mada je prorok to prerekao, da su 70. godine posle Hrista, za vreme opsade Jerusalima, odbili sve uslove predaje i na kraju se borili do smrti.

Skupimo sada sve što smo dosad rekli u sledeće zaključke:

1. Stotine godina pre Hristovog rođenja, u razdoblju od hiljadu godina, mnoštvo biblijskih proroka prereklo je da će doći Jedan koji će biti pravednik;
2. On će biti prorok;
3. Njega će kao Mesiju odbaciti veliki deo Njegovog naroda;
4. Preko Njega će biti blagoslovljeni svi narodi na Zemlji;
5. On će živeti na ovoj Zemlji samo jedno određeno vreme;
6. Njega će pogubiti;

7. On će umreti smrću zločinca;
8. Sve ove činjenice potvrdili su i neznabožački pisci;
9. On će biti ne samo slavan čovek, već i pravi Bog;
10. Niko drugi osim Isusa ne odgovara ovim uslovima;
11. Istinitost učenja Platona, Bude, Muhameda ili bilo kojeg drugog čuvenog učitelja ne zavisi od toga da li je bio iskren i pošten, ili neiskren i nemoralan; ali kad bi se u karakteru Isusa Hrista mogla pronaći bilo kakva, makar i najmanja mana, odmah bi se srušila cela zgrada religije.

Hristov karakter je pouzdan temelj religije. To znaju svi skeptici i ateisti i zato se ne usuđuju da napadaju Hrista, nego ga hvale. Hristov karakter je tako lep, tako snažan, tako ljubazan i savršen, da su mnogi koji su proučavali Njegov život i rad s namerom da ga napadnu, poverovali svim srcem pošto su ga izbliza upoznali.

Svuda u Starom zavetu možemo naći Isusa Hrista. On je zlatna spona koja spaja Božji plan s večnošću. On je svetlost koja rasvetljava sve tamne delove ljudske duše, središnja tačka i srce svih proročanstava!

Sada se javio gospodin Pavlov koji je sve vreme pažljivo slušao. Predavač mu je dao znak da može da govori.

- Gospodine Matvejev - rekao je gospodin Pavlov ozbiljnim glasom - ustručavao sam se da prekinem Vaše izlaganje jer vrlo poštujem Isusa Hrista i zato ne bih želeo da igram nisku ulogu buntovnika. Ali, iako sam s velikom pažnjom pratio Vaše izlaganje o ličnosti Isusa Hrista, moram Vam

iskreno priznati da me niste uverili. Ako, na primer, memo tekst iz 1. Knjige Mojsijeve 3,15: "I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene..." itd, meni se čini da je ova izjava slab oslonac na kojem se može zidati proročanstvo o Hristu. To moram reći i za većinu biblijskih citata koje ste večeras spomenuli.

- Potpuno se slažem s Vama! - odgovorio je predavač bez oklevanja.

Ovaj kratak odgovor iznenadio je sve prisutne.

- Vi se potpuno slažete sa mnom? Ne mogu da Vas razumem! - rekao je gospodin Pavlov.

- To ne znači da se ja slažem sa onim što ste Vi rekli. Jer ni jedno proročanstvo samo, od onih preko tri stotine koja govore o Hristu kao Mesiji, nije dovoljno da dokaže kako je On obećani Mesija. Ali, dopustite da Vam ispričam jedan mali događaj koji će Vam ovo objasniti.

Pre nekoliko dana prolazio sam pored jednog nebodera u izgradnji. Tom prilikom posmatrao sam kako se pomoću čeličnog užeta podiže visoko u vazduh velika čelična greda teška nekoliko tona. Na njoj je bezbrižno sedeo čovek. Kad bi se to uže prekinulo, on bi sigurno poginuo u ponoru.

Kad je greda postavljena na svoje mesto, ovaj je radnik seo na omču užeta i spustio se dole da bi podigao sledeću gredu. Dok su pričvršćivali gredu, pokazao sam prstom na tanke čelične žice od kojih je uže napravljeno i kazao tom radniku: "Znate li Vi da jedna ovakva tanka žica ne može da podigne ni hiljaditi dio ove grede?"

Radnik me je začuđeno pogledao, glasno se nasmejavao i odgovorio: "Pa zar Vi ne vidite da su tu upletene mnoge žice koje na taj način mogu nositi

deset puta veći teret od ove grede. Ovako spletene žice dovoljno su jake da podignu čitavo brdo!" Radnik je zatim mirno otišao da nastavi svoj posao.

Pojedini proročki izrazi sami za sebe ne kažu mnogo, ali svi zajedno čine lanac koji vezuje Zemlju s večnošću i koji se nikad neće prekinuti.

Posmatrajmo Hristov uticaj na ljudsku istoriju - nastavio je predavač. - U čemu se Hrist razlikuje od svih ostalih filozofa, moralista i verskih učitelja? Ako bismo hteli da skupimo sve što su ovi ljudi rekli, istinu ili neistinu, bilo o veri ili neverstvu, trebalo bi nam puno vremena. Ali, činjenica da je jednoj Osobi, nepoznatoj i neuglednoj, koja nije učila nikakve nauke svetskih mudraca, uspelo da uspostavi jedan mnogo bolji i uspešniji poredak, dostojna je da zaokupi svu našu pažnju i pokrene nas na temeljno razmišljanje.

Gospodin Pavlov je ponovo ustao:

- Želite li time da kažete da su filozofi u prošlosti bili nedosledni, praznoverni ili čak nemoralni?

- Jeste - odgovorio je David Matvejev. - Nijedan neznabožački učitelj morala nije mogao da se odupre porocima koji su vladali u njegovo doba, nijedan nije pokušao da obustavi strašna krvoprolića, niti je protestovao protiv brojnih požuda i zabluda. Decu su sramno ubijali, a sudbina robova bila je strašna. Najsurovija, najneobičnija i naj-sramnija uživanja bila su predmet javnih proslava, sastavni deo neznabožačkih verskih svetkovina. Najslavniji filozofi i moralisti nisu dizali svoj glas protiv ovog.

Gospodin Pavlov je ponovo prekinuo izlaganje predavača:

- Valjda nećete ovako nešto tvrditi i za Platona, Sokrata, Aristotela i Seneku. Ovi ljudi sigurno nisu zaslužili krivicu koju im Vi pripisujete.

Predavač je klimnuo glavom:

- Nažalost, ipak moram reći da je i Platon učestvovao u proslavama u čast boga Baka, boga vina i razvrata, i da je zajedno s Aristotelom objavio pravila po kojima se slaboj deci onemogućuje vaspitanje. Platon, Ciceron, Epiktet i drugi slavni mudraci silom su terali narod da verno vrši službu idolima i bogovima svojih predaka. Solon, veliki zakonodavac, zabranio je telesna uživanja samo robovima. Katon je savetovao mladim ljudima da posećuju javne kuće, a Platon je dao svoj glas za njihovo podizanje. Zenon kao utemeljivač, i Katon kao stub stoičke filozofije, pa zatim Seneka, učitelj morala u Neronovo doba, izvršili su samoubistvo. Nemoguće je pred jednim ovakvim skupom ispričati šta su sve činili ljudi koji se smatraju slavom i dikom starog veka, a da čovek ne pocrveni!

- Ali, oni su ipak učinili i mnogo dobra - primetio je gospodin Pavlov.

Da, to je istina - odgovorio je predavač. - To je baš ono što bih hteo da naglasim. Ovi su ljudi bez sumnje bili najveći i najbolji ljudi svog vremena, najbolje što je neznaboštvo moglo dati. Ali to najbolje što su ovi čuveni ljudi mogli pružiti čovecanstvu ostavilo je čovecanstvo još uvek u žalosnom i bednom stanju.

Ateisti priznaju da Hrist, iako nije pohađao nikakve svetske škole, nadilazi sve čuvene filozofe i moraliste, koji su jedva dostojni da se ubroje među zaslužne za napredak sveta.

Gospodin Pavlov je ponovo zamolio za reč:

- Vi ste, nema sumnje, dokazali da je Isus Hrist osoba čiji se život poklapa sa proročanstvima Starog zaveta, ali to još uvek nije dokaz da je On osnivač hrišćanstva.

- Molim Vas, posvetimo dalje pažnju osnivanju hrišćanske religije - odgovorio je David Matvejev. - Ili su hrišćanstvo osnovale neke varalice ili je njegov izvor i temelj Isus Hrist.

Objavljivanje svetu ove nove religije bilo je povezano sa velikim opasnostima. Za mnoge Jevreje hrišćanstvo je bilo ne samo suprotno verovanju njihovih otaca, nego je bilo protivno njihovom shvatanju i njihovoj nadi. Oni su očekivali Mesiju koji će ih osloboditi od rimskog jarma. Sama pomisao da nikad neće biti oslobođeni i da se ta njihova nada neće ostvariti, jako ih je gnevila. Hrišćanska nauka bila im je nova, strašna i nesхватljiva. Sve ove okolnosti otežavale su širenje hrišćanstva.

Hristovi učenici bili su primorani da okrive neke Jevreje za strašno ubistvo Hrista, što je još više otežavalo njihov položaj. Osim toga, prvi sledbenici ove nove religije morali su se boriti sa predrasudama vlasti.

Nosioci ove nove vesti obratili su se najpre narodu koji se prvo razočarao, a zatim gnevno ustao protiv njih. To je bila čudna metoda za osnivanje nove religije.

Ali, to je bio samo početak teškoća. Hrišćanstvo je došlo u sukob i sa Rimom, koji je poštovao sve religije, osim hrišćanstva. Od samog početka hrišćanstvo je odbacilo neznabožačku religiju kao i sve njihove bogove. Pred hrišćanskim učenjem nije

mogao opstati nijedan kip, nijedna slika ili hram posvećen neznabožačkim bogovima.

Dakle, hrišćanstvo se nije moglo smatrati samo još jednom novom religijom, ili dodatkom hiljadama već postojećih religija, jer je ono otkrilo sve laži i zablude na verskom području i osudilo obožavanje svih drugih bogova kao prevaru.

Dodaćemo ovome još jednu misao; naime, u stara vremena religija se smatrala kao državna stvar. Štaviše, smatralo se da je religija ne samo povezana sa državom, nego da je i njen sastavni deo. Tako se svaki pokušaj promene religije smatrao direktnim udarom na državu i njeno ustrojstvo, i kažnjavan je smrću za veleizdaju. Ovo je bilo vrlo dobro poznato prvim hrišćanima. Osim toga, razni religijski sistemi ponosili su se starinom svoje tradicije. Njihovo sveštenstvo je imalo veliki uticaj na narod. Istoričar Gibon kaže: "Religija je bila nerazdvojni deo poslovnog, društvenog, javnog i privatnog života."

Istorijski izveštaji Plinija i Martiala svedoče kako su hrišćani umirali mučeničkom smrću. To znači da su oni mogli da spase svoje živote da su samo bili voljni da prihvate neznabožačke običaje.

Kad je i sam Isus pretrpeo smrt, zašto i oni ne bi bili voljni da ga slede? Nijedan od Njegovih vernih sledbenika nije se vratio natrag, niti je ustuknuo pred mučeničkom smrću. Ove činjenice moraju da se objasne dovoljno jasnim razlozima.

^Ako veliko mnoštvo ljudi radije izabere mučeničku smrt, nego da živi ispraznim i prolaznim životom, onda tu postoje stvarni i ozbiljni razlozi. Bezbrojni milioni ljudi smatraju kako je uzrok tome *sus. To su priznavali čak i ateisti.

Osim toga, svi izveštaji o poreklu hrišćanstva potpuno se slažu. I svetovni i duhovni pisci govore isto, to jest da je Hrist za vreme vlasti Pontija Pilata osuđen na smrt i razapet. Nijedan savremeni istoričar ne poriče ovu činjenicu.

Ni istoričar Plinije u prvom veku, ni Celzije u drugom, ni Porfirije u trećem, ni Julijan u četvrtom veku nisu ni najmanje sumnjali u istinitost Novog zaveta. U njihovim zapisima ne nalazimo ni najmanju slutnju o tome da su hrišćani sumnjali u pisce novozavetnih knjiga.

Ovde bih želeo da ponovim jednu istorijsku činjenicu sa kojom se svi slažu. Za vreme cara Tiberija okupio se određeni broj ljudi sa namerom da osnuju novu veru.

U tom poduhvatu naišli su na mnoge teškoće i opasnosti. Učinili su velike poduhvate, pretrpeli nečuvene muke i stradanja, i to sve radi jednog čoveka koji je bio osuđen i pogubljen kao zločinac, ali koji je vaskrsao iz mrtvih. Ovaj jedinstveni događaj u istoriji ljudskog roda promenio je iz osnova tok ljudske istorije, a tako i živote bezbrojnih ljudi na Zemlji.

Ako pisci ovog znamenitog događaja nisu bili iskreni, onda su svakako bili najveće varalice koje je svet ikada video. Zar nisu bili zaista bezumni ako su iskreno učili i zapisali da ljudi žive pravedno i pošteno, pa čak i dragovoljno umiru, bez izgleda na neku nagradu osim često bednog života na ovom svetu i konačno strašne smrti od svojih neprijatelja zbog toga što šire ovo učenje?

Još nikad u istoriji nisu ljudi, pa čak i deca, dragovoljno napuštali svoj dom i postojbinu da bi izabrali život često ispunjen samoodricanjem i

stradanjem, da bi živeli u stalnoj opasnosti šireći neku vest. Nikada dotad ljudi nisu pretrpeli takve žrtve kao što su ih pretrpeli sledbenici Hristovog učenja za svoje čvrsto uverenje u istinitost onoga što su propovedali. Ove činjenice su tako dobro poznate da ih niko ne može opovrgnuti.

I najveći skeptici priznaju da je život Isusa Hrista ostavio najsilniji i najblagotvorniji uticaj na čovečanstvo od postanka sveta.

Gospodin Pavlov je još jednom ustao i rekao:

- Već više puta ste spomenuli da ćete neke stvari dokazati pomoću autora koji su ateisti, ali to dosad još niste učinili. Kada ćemo moći da čujemo ove dokaze?

Njegovo pitanje naišlo je na odobravanje mnogih prisutnih.

- To ćemo učiniti sledeći put - odgovorio je David Matvejev. - Zamoliću Vas da nam Vi, gospodine Pavlov, tada čitate pojedine citate iz knjiga raznih ateista.

ATEISTI SVEDOČE O ISUSU HRISTU

Pošto je porodica Pavlov sledeće nedelje zauzela svoje uobičajeno mesto, Marija je tiho rekla ocu:

- Oče, veruješ li da će gospodin Matvejev uspeti da dokaže da skeptici priznaju Isusa Hrista za najvažniju ličnost u istoriji sveta?

- Ne znam hoće li uspeti u tome - odgovorio je gospodin Pavlov zabrinuto. - Ako skeptici to priznaju, onda i oni moraju da postanu hrišćani.

Jovan, koji je pažljivo slušao, primetio je:

- Možda će on navesti samo neke beznačajne i nepoznate osobe.

Posle dužeg razmišljanja gospodin Pavlov je kazao:

- To je logičan zaključak. Verujem da si u pravu.

- Ja sam dosad utvrdila kako je gospodin Matvejev uvek održao svoje obećanje. I sad sam uverena da će navesti poznate i ugledne skeptike kako bi dokazao svoje tvrdnje - rekla je gospođa Pavlov.

Ove reči jako su iznenadile njenu porodicu.

- Majko - rekla je Marija - izgleda da je David Matvejev tebe već obratio.

- To ne, ali već sada mogu jasno da vidim da se stubovi na kojima počiva zgrada ateizma ljuljaju i ne treba još puno pa će cela zgrada da se sruši. Predavač je obećao da će svedočiti sami ateisti, a time će sami izvršiti taj raspad zgrade ateizma. Dopadaju mi se njegov način i sredstva koja upotrebljava kao dokaze.

Inače uvek tihu i skromnu gospođu Pavlov njeni su sada pogledali sa velikim čuđenjem.

- Ali, majko... - počeo je Jovan, ali ga je Marija ućutkala:

- Mir, dolazi gospodin Matvejev. Predavač je sa osmehom na licu pozdravio slušaoce.

- Radujem se što vas opet vidim ovde. Prošlog uta videli smo da je nemoguće pobiti izveštaje čeorice jevanđelista. Oni su svedočili ono što su videli i čuli, i dosad su ispitani i saslušani o tome više nego ma koji svedoci na ovoj Zemlji.

Čovek o kojem nas jevanđelisti izveštavaju sigurno je bio naročiti čovek kada je u srcima svojih sledbenika mogao da probudi tako čvrstu i ipokolebljivu veru i odanost.

Ali, ne samo što su ga jevanđelisti, koji su imali riliku da ga upoznaju i direktno posmatraju, smali za najdivnijeg, najljubaznijeg i najslavnijeg čoveka na svetu, dostojnog svakog poštovanja, nego o Njemu takav sud donose savremeni skeptici.

- Gospodine Matvejev! - uzviknuo je stariji Pavlov prekidajući predavača. - Vi ste već često izricali takve tvrdnje, ali nikad niste izneli nikakve dokaze. Svaka čast Vašoj iskrenosti i čestitosti, ali nama je potrebno nešto više od samih Vaših reči.

Glasno odobravanje na ovu primedbu onemogućilo je predavaču da završi svoju misao i odmah odgovori na nju. Pošto se mnoštvo stišalo, David Matvejev je nastavio:

- Vašu želju vrlo ću rado zadovoljiti i to odmah. Da li biste bili ljubazni, gospodine Pavlov, doći napred? Imamo mnoštvo knjiga iz kojih bih želeo da čitamo pojedine odlomke, i ja bih Vas zamolio da to učinite Vi u ime svih nas.

- Hoću, vrlo rado! - odgovorio je gospodin Pavlov.

On je odmah ustao i pošao prema govornici. Kad je na njoj zauzeo mesto, predavač i doktor Lužkov srdačno su ga pozdravili.

- Predajem Vam ovu knjigu, gospodine Pavlov, i molim Vas da najpre kažete nešto o njoj i njenom piscu.

Pošto je letimično pogledao knjigu, gospodin Pavlov je jasno rekao, tako da su svi prisutni mogli dobro da ga razumeju:

- Naslov ove knjige je "Istorija evropskog morala", knjiga II. Napisao ju je Vilijem Liki (William E. H. Leckv), koji je takođe napisao i knjigu "Istorijski razvoj i uticaj racionalističkog duha u Evropi". Vilijem Liki bio je irski istoričar, filozof i državnik; umro je 1903. godine. U svoje vreme bio je jedan od vođa skeptičkog pokreta u svojoj zemlji. Napisao je četiri opsežna dela kako bi dokazao da je racionalizam jedini razuman pravac u životu.

- Gospodine Pavlov, smatrate li Vi Vilijema Likija jednim od predvodnika ateističkog pokreta? - upitao je David Matvejev.

- Sasvim sigurno - odgovorio je gospodin Pavlov.

- Onda bih Vas zamolio da nam iz ove knjige pročitate mesta koja sam obeležio na 8. i 9. stranici - rekao je predavač.

U dvorani je zavladała velika tišina i gospodin Pavlov je počeo da čita: "Jedino je hrišćanstvu dano da svetu pruži jedan idealan karakter koji je, uprkos svim promenama i okolnostima kroz vekove, uvek ljudska srca ispunjavao ljubavlju i pokazao se sposobnim da savlada sve okolnosti i narode. Taj karakter obiluje ne samo dragocenim vrlinama, nego služi i kao neiscrpan izvor sile i snage za rad. Ovaj ideal imao je tako dubok i silan uticaj da s pravom možemo reći kako je izveštaj o Njegovom radu od samo tri i po godine više postigao na preporodu i poboljšanju ljudskog roda nego što su to učinila sva dosad obavljena dela i opomene svih filozofa i moralista zajedno."

- Hvala lepo, zasad je dovoljno ovoliko - zahvalio je David Matvejev. Gospodin Pavlov je seo na mesto pored dr. Lužkova, a predavač se obratio slušaocima.

Gospođa Pavlov se zadovoljno smešila, a Jovan je zapanjeno gledao.

- Ove reči, bez svake sumnje, potvrđuju da se Isus mora smatrati središtem ljudske istorije. Ali ne samo to, nego ove reči jasno pokazuju da su tri i po godine Hristovog zemaljskog života učinile više nego svi filozofi i moralisti zajedno. Obratimo naročito pažnju na to da su ovo reči jednog ateiste svet-skog glasa, reči koje je on napisao posle dugogodišnjih istraživanja kao nepristran istoričar.

Ovako uverljivo svedočanstvo mogli bismo očekivati od jednog vernog i oduševljenog hrišćanina. Ali, mi smo iznenađeni i duboko dirnuti što tako

uverljivo i pohvalno svedočanstvo čujemo od ateiste svetskog glasa. To je činjenica, i ja smatram da je uopšte nije potrebno objašnjavati.

Kad bi ovaj čovek bio jedini koji se ovako pohvalno izrazio, tada bismo mogli reći da je on neki čudni i izuzetni čovek među neprijateljima Biblije. Ali, ovde imamo i jednu drugu knjigu i molim Vas, gospodine Pavlov, da je predstavite našim slušaocima.

On je to i učinio:

- Ovo je jedna kratka rasprava "O prirodi i koristi religije i Božanstva" od Džona Stjuarta Mila (John Stuart Mili), engleskog historičara i filozofa koji je umro nekoliko godina pre Likija. On je takođe bio poznati ateista.

- Vrlo dobro - rekao je predavač. - Sad bih Vas zamolio da pročitate ono što sam obeležio na stranicama 253 do 255.

Gospodin Pavlov je čitao: "Dakle, ostaje jedino Hrist kao naročita osoba koja se visoko uzdiže iznad svih svojih prethodnika i sledbenika. Nepotrebno je i suvišno govoriti da je Hrist, o kome govore četiri Jevanđelja, istorijska osoba. Takođe bi bilo suvišno raspravljati o tome da li su onome, što mi visoko cenimo u Njegovom učenju, kasnije nešto dodali Njegovi sledbenici. Ko bi od Njegovih učenika ili sledbenika mogao da izmisli takvu osobu čiji karakter odgovara izveštajima jevanđelista? Svakako da to nisu mogli da učine neuki galilejski ribari. To nije mogao da učini ni onaj Pavle čije su prirodne osobine i karakter bili tako različiti od Hristovog. To su još manje mogli biti ostali hrišćanski pisci... Ako je taj genije imao vrline najvećeg moralnog reformatora i mučenika koji je ikad živio na Zemlji, onda

se ne može reći da je religija pogrešila što je izabrala tog čoveka kao putokaz celom čovečanstvu."

- Molim vas, obratimo pažnju na to - rekao je predavač - da skeptik Mil naročito naglašava kako jedan ateista ne može bolje da postupi nego da živi načinom života Isusa Hrista. To, dakle, znači da skeptici treba da postanu religiozni.

- Ali ja se čudim - prekinuo ga je gospodin Pavlov - što se sam Mil nije potrudio da postane religiozan. Moram priznati da me te reči zbunjuju.

-1 ja se čudim, ali ovde stoji napisano da su mu prijatelji zamerili zbog ove izjave, ali da je on bio protiv toga i nije dopustio da se njegova izjava izostavi ni iz kasnijih izdanja njegove knjige. Ali nije moje da objašnjavam protivrečnosti ateista. Oni često o Hristu kažu najlepše, ali ipak ostaju ateisti.

Moja namera sastoji se u tome da pokažem kako vodeći ateisti svetskog glasa, pošto su se dugo borili protiv Hrista, iznenada priznaju Njegovu veličinu.

Molim Vas, gospodine Pavlov, recite slušaocima ko je pisac ove sledeće knjige.

- Ova knjiga nosi naslov "Dnevnik jednog istraživača". Pisac je poznati istraživač prirode i osnivač teorije evolucije, Čarls Darvin (Charles Darwin).

- Da li biste Vi njega mogli da uvrstite u red religioznih ljudi? - upitao je David Matvejev.

- Naprotiv! On uopšte nije cenio Bibliju - odgovorio je gospodin Pavlov. - Bio je poznat kao ateista.

David Matvejev je nastavio:

- Čarls Darvin je preduzeo dugo putovanje oko sveta koje je trajalo od 1831. do 1836. godine. Pri

povratku je rekao da je Novi Zeland najtamniji deo zemaljske kugle koji je ikada video. Vrativši se u Englesku, čuo je kako su misionare napadali i kritikovali zbog njihovog rada. Na ove napade Darwin je odgovorio u svojoj knjizi, na stranicama 414, 425. i 505.

Gospodin Pavlov je otpočeo sa čitanjem: "Oni koji prigovaraju radu misionara, zaboravili su da su danas prestala žrtvovanja ljudi, ubistva i žrtvovanja dece, krvavi ratovi koji nisu štedeli ni žene ni decu, da su iskorenjeni neiskrenost, pijanstvo i poroci svih vrsta. Ako bi jedan putnik ili pomorac zaboravio na to, to bi bila zaista velika nezahvalnost. Kad bi takav doživeo brodolom i bio primoran da se iskrca na neko nepoznato ostrvo, on bi sigurno odmah zaželeo da su se pre njega na ostrvu nastanili misionari. Vest koju ti misionari donose je čarobni štapić koji može pokrenuti Novozelance da grade kuće, obrađuju zemlju, unapređuju voćke...

Napredak i preporod koji je tako brzo prodro i osvojio ostrva južnih mora, a koji se jedino može pripisati hrišćanstvu, jedinstven je u svetskoj istoriji."

Pošto mu je gospodin Pavlov vratio knjigu, David Matvejev je upitao:

- Zašto je jedan ateista, veliki neprijatelj hrišćanstva, ovako pisao u prilog hrišćanstva i u odbranu hrišćanskih misionara, kad je i sam bio uveren u propast hrišćanske misije? To je sigurno stoga što je uvideo da su njegove teorije pogrešne. Bio je dovoljno pošten da prizna svoju pogrešku.

To što je Darwin mogao da vidi na Novom Zelandu, hrišćanska misija učinila je i u drugim zem-

ljama po celom svetu. Iako ateisti ne priznaju Bibliju i smatraju je ljudskom tvorevinom, ipak nam oni do danas nisu uspeli da pruže nešto bolje. Pošto oni veruju da čovečanstvo postaje sve bolje, zašto onda ne bi stvorili neku bolju knjigu?

Od vremena ateističkog filozofa Celzija, neprijatelja hrišćanstva, pa do naših dana, nije se našao nijedan ateista koji bi napisao knjigu za koju bi ne samo jedan, nego hiljade ateista mogli reći: To je najmudrija knjiga na celom svetu, to je knjiga nad knjigama. Zašto još niko nije napisao knjigu za koju bi se moglo reći: Iz nje čovečanstvo može da sazna kako da se oslobodi greha i zla, kako da živi boljim i plemenitijim životom. Ali, kao što smo već videli, do danas se nije pojavila takva knjiga, osim Biblije o kojoj svi moraju, hteli ili ne, da daju dobro svedočanstvo.

Ateisti imaju bezbroj štamparija, čuvane škole, i tvrde da imaju najbolje učitelje. Oni uživaju sve prednosti nauke i tvrde da su osvojili ceo svet. Uspeli su da se popnu na najviše planinske vrhove i da izmere najveće morske dubine. Pomoću telegrafa, radija i televizije mogu se koristiti znanjem iz svih krajeva sveta i sve naučne tekovine postale su opšta svojina.

Kamenje pod našim nogama, rude u zemlji, zvezde nad našim glavama, topionice, mikroskopi, teleskopi i sva ostala mnogobrojna pomoćna sredstva pomogla su čoveku da otkrije mnoge tajne prirode; pa ipak, ateisti nisu dali ni jednu knjigu bolju od Biblije.

Mnogi ateisti i skeptici upotreбили su svoje najbolje godine za pisanje i borbu protiv Biblije, napadali je i rugali joj se, da bi na kraju života napisali neko-

liko značajnih rečenica kojima opovrgavaju svoje ranije napade na ovu knjigu protiv koje su se tako uzaludno borili.

Tako je došlo do toga da je poznati engleski pedagog Tomas Haksli (Thomas Huxley), pošto je prethodno pisao protiv Biblije, morao da prizna da je radio ludo i nerazumno. On je bio svestan da čovečanstvu treba dati nešto bolje i u toj želji pažljivo je pretražio literaturu novog i starog doba ne bi li našao knjigu koja bi popravila čovečanstvo. Ali, takvu knjigu nije našao. Samo Biblija može pokazati čovečanstvu šta treba činiti da bi postalo bolje.

Izvolite, gospodine Pavlov, časopis "Contemporary Review" u kojem se nalazi jedan članak gospodina Hakslija. Molim Vas da pročitate naznačeno mesto.

Gospodin Pavlov je pročitao: "Ja sam oduvek podupirao svetsko vaspitanje bez teološkog gledišta, ali sam ipak uvek bio zbunjen jer nisam znao kako bi se bez Biblije u čoveku mogao da razvije osećaj vere. Učenjima neznabožačkih učitelja nedostajala je lepota i život, dok ako bi Bibliji oduzeli i polovinu njenog sadržaja, još uvek u njoj ostaje dovoljno lepote i dostojanstva. Osim toga, treba uzeti u obzir i to da je ova knjiga, otkako je prodrila u život engleskog naroda, prouzrokovala ono najbolje i najplemenitije u našoj istoriji.

Da li bi se proučavanjem koje druge knjige deca mogla dovesti do saznanja da su ona u velikom istorijskom zbivanju samostalna, da se kreću i žive između dve večnosti i da će na kraju požnjati blagoslov ili prokletstvo za sva vremena, prema tome

kakav je već bio njihov lični stav prema dobru i zlu?"

Gospodin Pavlov je ozbiljnog lica zatvorio knjigu.

- Prema recima gospodina Hakslija - rekao je predavač - Biblija je, dakle, najbolja knjiga za učenje morala, za vaspitanje dece, za pomaganje siromašnima i potlačenima, za odgajanje svih ljudi.

Prema tome, videli smo kako ateisti svetskog glasa otvoreno priznaju da je Biblija jedini pravi izvor za moralno, religijsko i društveno vaspitanje.

Gospodin Pavlov je ustao sasvim zbunjen i zamolio za reč:

- Priznajem kako nisam ni slutio da su ovi ljudi ikad nešto ovako rekli. Ali, ma koliko ovi ljudi bili veliki i značajni, oni su već dosta davno mrtvi. Od tog doba istraženo je i pronađeno mnogo novih činjenica, što svakako ima svog uticaja na razvoj savremene misli. Zato bih želeo da znam kakav stav zauzimaju savremeni skeptici.

Posle ovih reči gospodina Pavlova nastao je glasni i dugotrajni žamor odobravanja. David Matvejev je posle toga rekao:

- Vrlo dobro. Sledeći put pregledaćemo priznanja savremenih skeptika i ateista.

PRIZNANJE SAVR6M6NIH ATEISTA

Porodica Pavlov je na vreme zauzela svoje mesto. Jovan je pogledao po dvorani i rekao:

- Izgleda da interesovanje sve više raste i da se otac jako zabrinuo.

Marija je klimnula glavom i dodala:

- Da sam na njegovu mestu, i ja bih bila uznemirena jer je on glavni branilac onoga što je gotovo izgubljeno. Ovde je prisutno više od 800 osoba, više od polovine njih su ateisti i svi zajedno ne mogu da pobiju mišljenje jednog jedinog čoveka. Gospodin Matvejev ih sve zbunjuje.

- To je istina - dodala je gospođa Pavlov. - On je najpre naveo čitav niz proročkih dokaza koje niko nije mogao da pobije. Zatim je izneo kako čuveni ateisti i skeptici priznaju da je Hrist najveća sila na ovom svetu. Ako sumnjičavo priznaju devet desetina onog što veruju hrišćani, šta onda još preostaje?

Gospodin Pavlov je zabrinuto pogledao u svoju suprugu i upitao:

- Ti, dakle, veruješ da je stav ateista neodrživ?

- A zar ti ne veruješ to isto?

- Hajde, oče, priznaj svoj poraz! - rekla je Marija.

- Dakle, i moja porodica se okrenula protiv mene! - zaključio je gospodin Pavlov smeškajući se.

- Odgovoriću ti drugi put jer gospodin Matvejev hoće da izađem s njim za govornicu.

Pozdravivši prisutne s nekoliko reči, predavač je odmah prešao na svoj predmet:

- Pošto želite da čujete stavove ateista našeg doba, najpre ćemo čuti slavnog istoričara Velsa (H. G. Wells). Nije potrebno da ga predstavljamo jer je svima vrlo dobro poznat. Molim Vas, gospodine Pavlov, budite tako ljubazni i pročitajte jedan odlomak iz časopisa "American Magazine".

- Vrlo rado - odgovorio je gospodin Pavlov uzimajući časopis: "Isus iz Nazareta je glavna ličnost u istoriji. Ja govorim o Njemu, naravno, kao o čoveku jer smatram da ga, kao istoričar, moram smatrati čovekom. Tvrditi da On nije nikada živio i da su izveštaji o Njemu izmišljeni, zadaje mnogo više problema nego da se jednostavno prime i priznaju kao istiniti izveštaji koji se nalaze u Jevanđeljima.

Naravno, mi živimo u jednoj zemlji gde mnogi milioni ljudi veruju da je Isus bio više nego čovek. Ali, istoričar mora izostaviti ovu činjenicu. On se mora držati samo onih činjenica koje ne može napasti ni jedan narod koji živi pod suncem."

- Obratite pažnju na prepreke koje Vels sam sebi postavlja - prekinuo ga je ovde predavač. - On, na žalost, govori kao istoričar, uzimajući u svoj izveštaj samo takve činjenice koje ne bi mogao napasti niko. Vrlo je zanimljivo, i u isto vreme značajno, što jedan istoričar, koji prihvata posao u ovakvom duhu, bez ikakvih teoloških predrasuda, ipak sma-

tra da je njemu nemoguće da istinito prikaže i opiše napredak ljudskog roda, a da pritom ne da prvo mesto siromašnom Učitelju iz Nazareta. Molim Vas, nastavimo dalje sa čitanjem.

Gospodin Pavlov je čitao: "Mi možemo shvatiti Njegovu privlačnu moć, koju su osetili i oni koji su ga prvi put videli, pa su bili spremni da odmah ostave svoj poziv i slede ga. Hrist je ispunio njihova srca hrabrošću i ljubavlju. Bolesni i nevoljni bili su izlečeni samom Njegovom prisutnošću. On je govorio sa takvom sigurnošću i mudrošću, da je zadivio sve učitelje i mudrace..."

- Prema tome, ovaj slavni istoričar, koji potcenjuje Hristov teološki značaj, ipak ispred svih najvećih imena i karaktera sveta stavlja ime Isusa iz Nazareta. Ko bi mogao očekivati od ovako velikog ateiste ovakvo priznanje? - zapitao je predavač.

Gospodin Pavlov mu je vratio knjigu i seo na svoje mesto.

- Moćna istina primorava ateiste da posvete svu pažnju Isusu Hristu i religiji. Ako je istina i polovina od onoga što o Isusu i religiji veruju i priznaju ateisti, onda je potpuno jasno da nikakav i ničiji drugi uticaj ne zaslužuje toliko pažnje kao Hristov.

Mogao bih nastaviti sa ponavljanjem izjava iz zapisa ateista u kojima dokazuju kako je hrišćanstvo oslobodilo robove, kako je ukinulo žrtvovanje dece, kako je gradilo bolnice, oslobodilo žene njihovog teškog i podređenog položaja, kako je donelo slobodu i bolji život hiljadama ljudi. Sve ovo možemo zaključiti iz reči istoričara Velsa. Sta Vi mislite, gospodine Pavlov, ko danas stoji na čelu ateističkih pokreta u Americi, nakon Roberta Ingersola?

Posle kratkog razmišljanja, gospodin Pavlov je odgovorio:

- Gospodin Menken (H. L. Mencken), urednik časopisa "American Mercurv" i pisac nekoliko savremenih racionalističkih knjiga. On je školovaniji od Ingersola, kao rugač ravan je Volteru, a poznat je kao i Bernard Šou.

- Ovde imamo jedno njegovo delo pod naslovom "Rasprava o bogovima". Molim Vas da nam pročitate citat na 227. strani.

Gospodin Pavlov je čitao: "U istorijsku stvarnost Isusa Hrista danas ne samo što veruju religiozni ljudi, nego u nju ne sumnjaju ni ateisti. Sve glavne činjenice koje se odnose na Njega danas su izvan svake sumnje."

- Čitajmo dalje na 255. strani - zamolio je David Matvejev.

Gospodin Pavlov je pročitao sledeće: "Sigurno nije lako objasniti Njegov izuzetni i zadivljujući uspeh. Kako je moguće da neko, ko je imao da izabere samo gorcu čašu, stavi sebe iznad smrti, i dobije slavu i silu koje potresaju celi svet?"

- Prema Menkenu, Hrist ima silu da potrese celi svet i Menken otvoreno priznaje da ne može da objasni taj uspeh. Ali, to još nije sve. Čitajte, molim Vas, na strani 266. i 267.

Gospodin Pavlov je pročitao: "I ako bi se celi Novi zavet otkrio kao prevara, ipak bi ostala kao istinita činjenica da su mnogi videli Isusa posle Njegove smrti na krstu, čak i veliki broj onih koji nisu bili skloni da veruju u Njegovu vaskrsenje. Na ovom učenju čovečanstvo je sazidalo veliku građevinu misli i običaja kojoj nema ravne nigde u istoriji."

- Menken pokazuje veliku odbojnost prema Jevrejima, koju i otvoreno izražava - primetio je David Matvejev. - Ja to spominjem zato što se nipošto ne slažem s njim, i što želim da pokažem kako on tim svojim stavom sam sebe dovodi u težak položaj. Kako je za Menkena, tako je i za sve nas velika tajna kako su Jevreji mogli da stvore takvu knjigu kao što je Biblija. Molim Vas, čitajmo na strani 345, 346. i 347.

- "Nema sumnje da je Biblija najdragocjenija knjiga na svetu..." - počeo je da čita gospodin Pavlov, ali ga je ovde prekinuo David Matvejev.

- Samo jedan trenutak, gospodine Pavlov! - zamolio je. - Kada čovek ponekad sluša kako se ateisti prepiru sa sveštenicima oko Biblije, poverovao bi da je Biblija najsablažnjivija knjiga na svetu. Ali, ovde nam najpoznatiji američki agnostik kaže kako nema sumnje da je Biblija najbolja knjiga na svetu; to je priznanje kome nema ravnog. Molim Vas, čitajmo dalje.

Gospodin Pavlov je nastavio: "U celokupnoj svetskoj književnosti, i novijoj i starijoj, nema knjige koja bi se mogla uporediti sa Biblijom.

Skoro cela Biblija je potekla od Jevreja, i sve što su oni u njoj napisali jedinstveno je u ljudskoj istoriji-

Ipak su ti Jevreji već hiljadama godina sanjari ljudske rase i neuporedivi pesnici i mislioci. Psalme, Pesmu nad pesmama, Knjigu o Jovu, Knjigu o Ruti i Mudre izreke napisali su Jevreji. Govor na Gori blaženstva, neuporedivu istoriju Isusovog detinjstva, zatim 23. psalam i 12. poglavlje Poslanice Rimljanima, takođe su napisali Jevreji.

Sva ova skupocena bogatstva hrišćani su nasledili od nepoznatog i neuglednog nomadskog naroda o kojem i svetska istorija vrlo malo zna. Nijedno nasleđe nije vrednije i nije ostavilo trajnijeg uticaja na čovečanstvo, uključujući čak i stare Grke.

Istorija o Isusu tako je dirljiva da joj nema ravne. Zapravo, to je najlepša pripovest koja je ikad napisana i predata ljudskom rodu. Ona je najbolje delo koje se može naći u svetskoj književnosti. Najbolja dela koja mogu pružiti predstavnici velikih svetskih religija u poređenju sa istorijom o Isusu Hristu pitka su, bezvredna i neukusna."

Kad je gospodin Pavlov vratio knjigu i seo na svoje mesto, predavač je stao za govornicu i rekao:

- Mogli bismo još mnogo čitati iz pera čuvenih jadnih ateista, ali svi ovi izvodi pokazuju da ti ljudi priznaju: prvo - da je Hrist istorijska ličnost, drugo - da su Jevanđelja istinita, i treće - da je Hrist najveća sila u ljudskoj istoriji.

- Ali, kako to - prekinuo ga je gospodin Pavlov - da ovi ateisti, koji su dali ovakve izjave, ipak nisu postali religiozni? Ako su zaista bili uvereni u ono što smo sada pročitali, zašto onda nisu napustili svoj ateizam i postali religiozni?

Ova primedba gospodina Pavlova izazvala je glasno odobravanje nekih slušalaca.

David Matvejev se glasno obratio gospodinu Pavlovu i ostalim slušaocima:

- Ovo je vrlo umesna primedba i pitanje je sasvim na mestu. Samo, nije na meni da objašnjavam zašto Vels, Menken, Liki, Mil i drugi koje smo spominjali i pored svog priznanja nisu postali religiozni nego su i dalje ostali ateisti. Ipak, mnogi ateisti postali su religiozni, i na našem sledećem

proučavanju razmatračemo nekoliko primera obrađenih ateista.

OBRAĆENI ATEISTI

Pošto su pozdravili neke svoje prijatelje, Pavlovi su zauzeli svoje uobičajeno mesto, iako još nije bilo vreme za početak.

- Moram da se divim gospodinu Matvejevu kako se snalazi u ovom teškom zadatku - rekla je Marija.

- Umesto da jednostavno kaže kako ateisti ne mogu da pobiju biblijska proročanstva, on postepeno iznosi dokaze i poziva ateiste da ih razmotre. Moram otvoreno da priznam da ateisti nisu dosad puno postigli i da u ovoj raspravi lošije stoje.

- To je istina - rekao je Jovan. - Umesto da kaže kako ateisti moraju da priznaju da je Isus Hrist najuzvišenija ličnost u celoj istoriji, on izvodi oca za govornicu da pred svim slušaocima čita iz zapisa ateista. Smatram da je to mudar i vrlo uspešan postupak. Vrlo sam radoznao ko su ti obrađeni ateisti o kojima će večeras biti reči.

- Možete biti potpuno sigurni da će to biti izvanredno uverljivi slučajevi - rekla je gospođa Pavlov.

- Slažem se s vama - umešao se gospodin Pavlov osmehujući se. - Gospodin Matvejev je svoje

izlaganje zaista uspešno vodio. Nije bio ni zajedljiv, a ni ogorčen; dopustio je svakom protivniku da iznese svoje protivdokaze. Sva pitanja je temeljno pretresao i jasno resio. Ali evo, uskoro će započeti predavanje.

Nakon što je pozdravio poznanike i porodicu Pavlov, David Matvejev je započeo svoje izlaganje sledećim recima:

- Dva ateista putovala su železnicom, razgovarajući o čudnovatom životu Isusa Hrista. Jedan od njih je rekao: "Uveren sam da bi se o Isusu Hristu mogao napisati vrlo zanimljiv roman."

Drugi je rekao: "Imate pravo, i to biste trebali napisati baš Vi. U tom romanu trebali biste opisati pravi život i karakter Isusa Hrista, trebali biste objasniti zabludu o Njegovu Božanstvu i prikazati ga kao što je zaista i bio, čovek među ljudima."

Predlog je bio prihvaćen i sproveden u delo. Posle nekoliko godina knjiga je izašla iz štampe. Čovek koji je dao taj predlog bio je Robert Ingersol, poznati ateista i bezbožnik svetskoga glasa, a pisac je bio general Lu Valas (Lew Wallace). Naslov knjige je "Ben Hur".

Dok je Lu Valas proučavao četiri Evanđelja da bi pronašao građu za svoju knjigu, susreo se s ličnošću Isusa Hrista. I što je više proučavao karakter i život ovog Bogočoveka, sve je više uviđao da je On bio više Bog nego čovek. Bio je vrlo iznenađen kad je našao da je taj jednostavni čovek, koji jedva da je putovao izvan svoje domovine, održao govor na Gori blaženstva, najsnažniju i najveličanstveniju propoved o praktičnom moralu koju je svet ikada čuo.

Lu Valas se, kao i ostali, divio Njegovim recima. Vreme nije moglo da izbriše njihov sjaj, svežinu i nežnost, niti da uništiti miomiris kojim ispunjava celi svet. Njegove su reči i danas najmirosljubivije od svih koje su se ikada čule i koje je ikada ikoji čovek izgovorio.

Nadalje, Lu Valas je otkrio istinu da je Hrist ideal celokupne književnosti, najveća ličnost filozofije, najomiljeniji predmet kritike, da je temelj celokupne religije i najbolji prijatelj svih ljudi. Zatim je našao da je Hrist središte cele istorije, na koga su svi gledali. Sve niti ljudske istorije sastaju se u Njemu i polaze iz Njega. Kad više nije mogao odoleti toj spoznaji, Valace je bio primoran da uzvikne kao i onaj rimski kapetan pod krstom: "Zaista, ovaj čovek je bio Sin Božji." Tako je u svojoj knjizi, u kojoj je imao nameru da opiše Hrista kao običnog čoveka, opisao Hrista kao Božjeg Sina.

Ne tako davno cela Evropa bila je iznenađena jednom novom knjigom o Isusu Hristu. Pisac, koji je nekada bio okoreli ateista, kaže sam o sebi da je Hrista uvredio više nego iko pre njega. On je nekad pisao podrugljive knjige u kojima je njegovo ruganje jasno otkrivalo njegov veliki ateizam.

On svedoči da se nije obratio Hristu zato što se umorio, jer mu taj povratak nije olakšao, nego otežao život. On to nije učinio ni iz straha od starosti, jer je imao tek četrdeset godina. Nije to učinio ni radi zemaljske slave, jer ga je njegov ateizam već učinio čuvenim. Ali ipak, Đovani Papini (Giovanni Papini) je to učinio. "Pripovest o životu Isusa Hrista" iznenadila je celi svet. Knjiga je prevedena na sve evropske jezike. Ja sam je čitao sa velikim oduševljenjem.

Gospodin Pavlov je, dobivši priliku da govori, rekao:

- Nisam Vas prekinuo ne zato što me ne interesuje istorija obrađenih ateista, nego zato što bih rekao da ti ljudi nisu nikada napuštali svoju zemlju da bi ovu stvar temeljno ispitali. Oni su jednostavno samo čitali Bibliju i druge istorijske knjige i onda promenili svoje gledište. Iako je tačno da se neki skeptici obraćaju i prihvataju religiju, što smo i ranije znali, ipak to baš i nije tako uverljivo.

- Dakle, Vi priznajte da su Lu Valas, Đovani Papini i drugi promenili svoje mišljenje čitajući Bibliju i istorijske knjige u vezi s njom - zaključio je predavač. - Malo je ateista koji zaista ulažu trud u istraživanje. Nema ni jednog od hiljadu koji bi pročitao dokaze obe strane. Ispričaću Vam o jednom ateisti koji je iznenadio i ateiste i religiozne ljude time što je objavio da će dokazati neistinitost Biblije.

To je bio gospodin Vilijem Mičel Remsi (William Mitchell Ramsay), iskreni istraživač Biblije s kraja devetnaestog veka. Odrastao je i bio vaspitan u duhu sumnje prema religiji, tako da ni u mladosti nije verovao u Bibliju. Nekoliko godina proveo je u pripremanju jedne naučno-istraživačke ekspedicije za istraživanje Male Azije i Izraela, domovine Biblije. Odlučio je da "iskopa" istinu. Pavlovo putovanje smatrao je najslabijom tačkom Novog zaveta. Kao putokaz uzeo je Dela apostolska i po njima pratio životni put ovog apostola. Neprijatelji Biblije jako su se obradovali i oduševljeno pozdravili ovaj poduhvat. To je bio najsmelij poduhvat ovakve vrste od vremena Julija, koji je upotrebio svo bogat-

stvo i silu Rima da bi svojevremeno uništio biblijska proročanstva.

Istraživač Remsi je obećao da će pismeno objaviti svoja otkrića; tako su mu mnogi poklonili svoje poverenje. Proveo je punih petnaest godina u domovini Biblije gde je doslovno "iskopavao dokaze". Konačno je izašla njegova knjiga "Pavle - putnik i rimski građanin".

Ova knjiga je jako razočarala ateiste celog sveta. Stavovi pisca bili su neočekivani, suprotni njegovim obećanjima. Protivnici Biblije su se razočarali jer je Remsi tokom sledećih dvadeset godina izdavao knjigu za knjigom, a u njima je iznosio dokaze u prilog istinitosti Novog zaveta. Posledica toga bilo je obraćenje velikog broja ateista. Te knjige nisu izgubile od svoje važnosti ni danas i niko nije ni pokušao da pobije njegove dokaze.

U knjizi "Sveti Pavle", na strani 238. piše: "Ta pripovest ne sadrži ni jednu grešku, iako ima raznih promena u prilikama mesta i gradova." Na strani 240. on kaže: "Svaka pojedinost ima svoj posebni značaj."

Na stranama 21. i 22. Remsi kaže: "Prikazivanja apostola Pavla u Delima apostolskim tako su tačna da traže detaljno poznavanje pojedinosti. Apostol Pavle, koga opisuju Dela apostolska, onaj je isti Pavle koga nalazimo u njegovim poslanicama, s njegovim mislima, s uglađenim i učtivim načinom ophođenja. Tu vidimo njegov temperament, njegovu sposobnost prilagodavanja koja mu je pomogla da se svuda oseća kao kod kuće. Gde god došao, bilo među atinske naučnike, pred careve i

konzule, među brodolomce, svuda je ulivao novu nadu i ohrabrenje."

Pregledajmo jednu od njegovih kasnijih knjiga, pod naslovom "Novija otkrića i njihov odnos prema istinitosti Novog zaveta". U uvodu on kaže: "Pri istraživanju pojedinih mesta u Bibliji koja su u prošlosti često bila predmet kritike, želim ovde ponoviti reč po reč, misao po misao, i pokazati da je Novi zavet jedinstven po svojoj složenosti, jasnoći, stvaralačkoj sili i istinitosti. To nije slučaj samo sa jednim ili dva mesta, nego sa celim Novim zavetom."

Na 254. strani on kaže: "Kako je veliki broj slavni naučnika, od Štrausa do Šmidela (Schmidel), koji su slepo verovali da nisu nikada pogrešili u rasuđivanju, a pritom su često promašivali istinu."

"Napredak koji je pisac ovog dela dosad postigao treba da zahvali uglavnom činjenici što je za svoga vođu izabrao apostola Luku." (strana 259) Kad god ga je pisac tačno sledio, mogao je da potvrdi i najmanje pojedinosti.

Tako je, dakle, došlo do toga da je Vilijem Remsi, koji se prihvatio posla da uništi Bibliju, učinio mnogo više nego ma koji čovek onoga doba da dokaže apsolutnu istinu i verodostojnost Novog zaveta.

To isto može se reći i o velikom nemačkom istraživaču Adolfu Deismanu (Deissmann), koji je sebi postavio sličan zadatak, a čiji je rezultat bio isti kao i Remsijev. O tome možemo čitati u Deismanovom delu "Svetlost sa Istoka", jednoj od najrevolucionarnijih knjiga iz tog područja. Ova dva čoveka, koja su htela da dokažu nepouzdanost Biblije, svojim iskopavanjima sazidali su pravu

gibraltarsku tvrđavu oko Božje Reči. Dokle god se dokazi ovih ljudi ne pobiju, ateisti ne mogu da uspeju. ^

Pošto smo tek dodirnuli ovaj predmet, a zbog kratkoće vremena ne možemo da nastavimo njegovo proučavanje, preporučujem vam da spomenuta dela pažljivo proučite. Sledeći put proučavaćemo šta nam može pružiti ateizam.

ŠTA PRUŽA ATEIZAM?

Slušaoci su polako zauzimali svoja mesta i dvorana se brzo punila. Gospodin Pavlov je sedeo zamišljen.

- Oče, zašto si tako zabrinut? - upitala ga je Marija.

- Mislim da ima dosta razloga za to - odgovorio je on.

- Što te muči?

- Sasvim sam zbunjen i bespomoćan. Smatrao sam da sam potpuno siguran u svojoj uverenosti protiv religije, ali moram da priznam da je gospodin Matvejev pobio sve moje dokaze i potpuno me razoružao. Osim toga, u prilog religije izneo je nekoliko nepobitnih dokaza koje ne mogu da oborim.

- Zašto ti ne pomognu tvoji prijatelji? - zapitao je Jovan.

- Sve sam to već pokušao. Niko od mojih istomišljenika ne može da reši pitanja koja nam je postavio gospodin Matvejev. On sada napada u našoj vlastitoj tvrđavi jer, kao što je poznato, naša snaga ne leži u obrani, nego u napadu.

- Zašto ti onda ne napadneš? - zapitala je Marija.

- To je sasvim isključeno jer je gospodin Matvejev dosad uspešno oborio sve moje dokaze. Više me ne interesuju takve sitnice kao, na primer, ona odakle Kajinu žena, kako je gvožđe moglo da pliva, kako je Jona mogao da preživi u utrobi velike ribe, kako je Valamova magarica mogla da govori hebrejskim jezikom, kako je Sunce moglo da stane i druge slične stvari, pored tako važnog i značajnog pitanja o Isusu Hristu i Njegovom životu.

- Ali, oče - uzvikhula je Marija - što se to događa s tobom!?

- Ni sam još ne znam - odgovorio je gospodin Pavlov.

- Ali, ja znam - rekla je gospođa Pavlov koja je posmatrala svoga supruga. Svi su hteli da doznaju šta će to majka da odgovori, ali odgovor je izostao, jer je predavač otpočeo sa izlaganjem.

- Uvek se ustručavam da govorim o današnjoj temi - rekao je on. - Nerado napadam tuđa verovanja i uverenja. Radije bih govorio o pozitivnim stranama religije, nego da raspravljam o negativnim stranama ateizma. Ali, pošto nema drugog načina da pomognem svojim protivnicima, i pošto mi je potpuno jasno da ateisti ne mogu da pruže ništa što bi zamenilo biblijsku religiju, večeras ću govoriti o tome, kako bi ta stvar već jednom bila izneta na videlo. Dakle, naše pitanje glasi: Šta nam može pružiti ateizam u zamenu za biblijsku religiju?

Gospodin Pavlov se podigao i rekao:

- Uveren sam da svi visoko cenimo ljubaznost našeg govornika. Ja ga sa svoje strane mogu

ohrabriti da ne treba da se ustručava, nego neka sasvim mirno i slobodno iznese svoje stavove.

Reči gospodina Pavlova pozdravljene su glasnim odobravanjem.

- Ja Vam se srdačno zahvaljujem - rekao je predavač. - Vama je svakako poznato da je čuveni ateista Robert Ingersol imao jednog brata koga je jako voleo. Kad je ovaj ateista stajao kraj odra svog mrtvog brata, licem u lice sa smrću i pred velikom nepoznanicom, otrgnuo je velo koje je pokrivalo njegov um i duh, a napačena duša stajala je sada otkrivena. Sa njegovih izbledele usana otele su se ove poznate reči: "Mi negde moramo da potonemo: ili u brodolomu usred mora ili na obali koju zapljuskuju talasi kad more izbacuje olupine. I svaki život, bez obzira na to koliko bio bogat ljubavlju i radošću, završava na kraju strašnom tragedijom. Tu tragediju može stvoriti samo smrt. Život je klisura između dva strma, gola i visoka vrha večnosti. Mi se uzalud trudimo da svojim pogledom prodremo iza ovih vrhova i da se vinemo iznad njih. I kada u očajanju glasno viknemo, jedini odgovor jeste odjek našeg vlastitog krika za pomoć."

- Po mom mišljenju - nastavio je predavač - nikad nisu izgovorene žalosnije reči od ovih. Život u očima Ingersola izgleda, dakle, kao strašna tragedija. On je gledao u tamu i mrak večnosti, poput pisca Judine poslanice, 13. stih.

Šta god nam pružali sumnja i ateizam, to nikad ne može da bude istina. Sumnja ne priznaje istinu. Sumnja je teorija uništenja. Sumnja gasi sveću, a ne pali nikakvo drugo svetlo. Ona baca celi svet u ponor mraka.

Obratimo se sada jednom drugom čuvenom ateisti, Herbertu Spenseru (Spencer). On je potrošio pedeset godina da bez Biblije, svojim razumom, objasni tajnu našeg postanka. Pri kraju života priznao je da nije uspeo.

Spenser je hteo da reši ovaj problem, ali je na kraju odbacio svoje rešenje i rešenja svih ostalih ateista, i prihvatio biblijsko rešenje. Iako nije postao zvanično hrišćanin, priznao je da je ono jedino pravo rešenje. Njegova netrpeljivost prema hrišćanima pretvorila se u simpatiju i on je čak izrazio želju da postane hrišćanin. Zašto da mi odbacimo to hrišćanstvo, koje on sa toliko nklonosti i ljubavi odobrava, a da prihvatimo ono što on odbacuje i čega se odriče?

A sada, pređimo na novije doba. U časopisu "American Magazine" nalazimo članak koji je napisao slavni pisac Saunders (W. O. Saunders). U njemu čitamo sledeće: "Želim da vam predstavim najusamljenijeg i najnesrećnijeg čoveka. Taj čovek je onaj koji ne veruje u Boga. Nije mi cilj da vas upoznam sa čovekom koji negira Božje postojanje, nego hoću da vam predstavim onoga koji zaista zaslužuje sažaljenje, onog usamljenog čoveka koji ne zna Boga - agnostika - čoveka koji nema Boga jer ne može da veruje u Njega. Tog čoveka neki nazivaju ateistom.

Ja vam mogu predstaviti agnostika jer sam to i sam. Ovo pišem iz vlastitog iskustva, iz svog srca i svojih misli. Time što ću vam opisati sebe, ujedno ću vam opisati agnostika koji se nalazi i u vašem susedstvu. On je svuda isti, ma gde se nalazio.

Iznenadićete se kad vam kažem da vam agnostik zavidi na vašoj veri u Boga, na vašem verova-

nju u Nebo i bolji život na Novoj zemlji. On bi bio spreman na svaku žrtvu samo kad bi mogao da ima takvu veru i da uživa takvu utehu i nadu.

Za njega postoji samo grob i bezosećajna tvar. Sve što on vidi iza groba jeste raspadanje proto-plazme i psihoplazme - potpuno uništenje njegove ličnosti. Ali, u ovom materijalističkom shvatanju ne nalazim nikakve ni telesne ni duhovne radosti. Zar to treba da bude kraj ljudskog života? Hoću da kažem vašem srcu i razumu nešto o bednoj usamljenosti čoveka koji ne veruje u Boga. On može biti vrlo hrabar čovek, može smelo da gleda životu u oči - ali on nije srećan... On žuri u beskonačnost, ne znajući ništa o tome odakle dolazi i kuda ide. Ali, pošto je svestan svoje ništavnosti i slabosti, čezne za jednim 'štapom i štitom' na koji bi se mogao osloniti i koji bi ga mogao utešiti.

On je jako dirnut vašom verom. Video je kako je ona promenila život svađalica, pijanica i razbojnika; video je kako su sa njom utešeni bolesni, iznemogli i ostavljeni. On je duboko dirnut njenim delima ljubavi i zna kako je dobrim delima vere sagrađeno mnogo sirotišta, škola i bolnica, i sa sramotom mora da prizna da su takvi kao on malo takvih dela učinili.

Za njega je ova Zemlja splav koji plovi po moru večnosti, bez obale na vidiku. Njega boli srce za svakim skupocenim životom na ovom splavu koja plovi bez cilja. Upoznali ste se s jednim od najnesrećnijih ljudi na Zemlji."

- Dakle, šta nam može pružiti jedan ateista? - zapitao je predavač. - Ništa, ama baš ništa! On nam to sam kaže. On zavidi religioznim ljudima. Potpuno je usamljen i nesrećan. Pa šta onda on može da

pruži religioznim ljudima? Ništa drugo osim nesreće i samoće.

- Ali, gospodine Matvejev - prekinuo ga je gospodin Pavlov - pa agnostik ne može da prihvati hrišćanstvo jer se u hrišćanstvu mnogo toga mora prihvatiti verom, a to je u suprotnosti sa onim što on smatra prirodnim zakonom. On ne može da upravlja svoj život prema veri, nego se mora upravljati prema činjenicama koje on smatra stvarnim. On nam ne može pružiti ništa, zato što ne zna ništa o tome što se nalazi iza groba i ne zna ništa o budućem životu, a oslonac na veru za njega je besmislica.

- Naprotiv, gospodine Pavlov - odgovorio je predavač sigurnim glasom - i Vi i svi mi oslanjamo se na veru u svom životu! To čini svaki čovek.

- Ja jednostavno ne mogu da Vas razumem - rekao je gospodin Pavlov zbunjen. - Molim Vas da mi to objasnite.

- Vrlo rado. Celo čovečanstvo, učeni i neučeni, naučnici, umetnici, idealisti, materijalisti, svi oni veruju u štošta što nikad nisu videli i što se ne može dokazati. Matematičari veruju u aksiome, hemičari u atome, svemirske čestice, pa čak i u antimateriju. Astronomi veruju u beskonačnost, a prirodnjaci u nevidljive zakone prirode i u prirodne sile. Svi mi priznajemo da zaista postoji zakon o međusobnoj privlačnosti tela, iako ništa o njemu поближе ne znamo.

Dakle, znanje ateista jeste vera u dogmu našeg postojanja, u silu i materiju u prirodi, u atome i mehaniku. Svaki čovek, bio on religiozan ili ateista, živi od vere.

Čovek zaista mora da se divi tome kako baš ti ljudi, koji se podsmevaju biblijskoj veri, čvrsto veruju da je svet nastao sam od sebe. Oni se rugaju onima što veruju u Boga kao Stvoritelja i sa ponosom govore kako je nesvesna, mrtva materija postala svesna i kako je prva ćelija stvorila samu sebe. Oni poriču čovekovu dušu, a dokazuju dušu atoma. Oni veruju u besvesne misli molekula i tvrde da je život nastao sam od sebe, a poriču mogućnost stvaranja.

Ateisti je lakše da gubi vreme za pobijanje Biblije i religije, nego da pomogne bespomoćnima i siromašnima. Ali, taj isti ateista, koji se nama ruga zbog naše vere, i sam je primoran da živi od vere. Isti taj ateista koji smatra da smo ljudi jer verujemo u Isusa Hrista, sam priznaje da nam zavidi na našoj veri. Taj isti sumnjičavac koji bi hteo da nas odvoji od naše hrišćanske vere, sam bi dao sve samo kad bi mogao da oseti njene blagoslove.

Zato ćemo na našem poslednjem proučavanju sledeće sedmice posmatrati šta nam može pružiti religija.

ŠTA PRUŽA RELIGIJA

Pošto je to bilo poslednje predavanje, mnoštvo slušalaca skupilo se dosta rano. Izgledalo je da je interesovanje dostiglo vrhunac. U dvorani su se mogle videti manje grupe koje su živo raspravljale. Marijine oči su radosno svetlucale.

- Hoće li se večeras dogoditi nešto naročito? - upitala je oca.

- Mnogo toga će se večeras dogoditi, draga kćeri. Sada se više neću raspravljati.

- Zašto? A šta će se to dogoditi?

- Više neće biti rasprave jer su sva važna pitanja rešena. Predmet o kojem će se večeras govoriti previše je važan da bi se prekidao besmislenim primedbama.

- Pa šta će se onda dogoditi? - pitala je ponovo Marija.

- Ne znam - odgovorio je gospodin Pavlov - ali se nadam da će se večeras doneti odluke koje će biti sudbonosne za mnoge prisutne.

Marija je radoznalo gledala u oca, dok su gospođa Pavlov i Jovan sa pažnjom pratili razgovor između oca i ćerke. Marija je ozbiljno upitala:

- Jesi li ti već doneo odluku, oče?
 - Ne, još nisam, ali nameravam to da učinim u najskorije vreme. Hoću prvo da čujem šta čoveku pruža religija.
 - A jesi li se ti već odlučila? - upitao je on svoju ćerku.
 - Jesam, oče, nadam se da ti nemaš ništa protiv.
 - Pa, ti znaš da nemam ništa protiv toga. A ti Jovane?
 Jovan je jednostavno potvrdio glavom.
 - A ti, mama?
 Gospoda Pavlov je tiho, ali sigurno rekla:
 - Da, ja sam oduvek želela da postanem religiozna. Tog trenutka u dvorani je zavladao potpuna tišina jer je predavač sa dr. Lužkovim zauzeo svoje mesto za govornicom. Kad je počeo da govori, Davida Matvejeva su svi burno pozdravili.
 - Što nam pruža religija? - pitao je predavač. - Mi smo čuli iskrena priznanja najpoznatijih ateista i mogli smo jasno da vidimo da nam ateisti ne mogu pružiti ništa drugo osim očajanja i duševne osame. Takođe smo čuli da ateisti izražavaju težnju za nečim boljim.
 Religija pruža čoveku Hrista. Po recima i svedočanstvima mnogih ateista, koje smo ovde čuli, Hrist je najveća stvarnost u celoj ljudskoj istoriji. Ateisti su morali da priznaju da su oduševljeni Njegovom ličnošću i mnogi od njih odrekli su se ateizma i radosno prihvatili religiju.
 Direktan uticaj Hristove priče o milosrdnom Samaritaninu, kao i Njegov primer o milosrđu i saučešću, pokreće danas mnoge naše bolnice, lekare i bolničare po celom svetu na lečenje bolesnih po svim krajevima u koje je prodrta

Radosna vest iz Biblije. Pod uticajem Hristovog učenja ublažena je beda mnogih siromaha i oslobođeno je mnogo robova.

Isus je podizao ljude telesno i duhovno. On je rekao: "Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim!" (Matej 28,19) Ovim nalogom On nam je dao zadatak da religioznim radom obuhvatimo celi svet. Za povest o učenju svih naroda jeste povod za našu aktivnost po celom svetu. Pod uticajem ove zamisli o svetskoj misionarskoj delatnosti, Hristove su reči danas prevedene na više od dve hiljade jezika. Pod tim istim uticajem povećano je naše geografsko znanje, a time i trgovina celog sveta. Sve je to učinila religija.

Isus nije napisao nijednu knjigu. Tesar iz Nazareta nije izradio nikakve građevinske planove; pa ipak, najveće svetske građevine izgrađene su Njemu u čast.

On nije izradio nijednu umetničku sliku, pa ipak, najveći umetnici sveta, Rafael, Mikelandelo, Leonardo da Vinči i drugi bili su Njime nadahnuti.

On nije napisao nijedno književno delo, ali Dante, Milton, Tolstoj i bezbroj drugih književnika svetuskog glasa bili su nadahnuti Njime u pisanju svojih najboljih dela.

On nije bio ni pesnik ni kompozitor, pa ipak su Hajdn, Hendel, Betoven, Bah, Mendelson i drugi napisali najsavršeniju muziku nadahnutu Njime.

Isus je stvorio najbolji društveni sistem. On nije bio od ovoga sveta, ali Njegov život na svetu stvorio je mnogo blagoslova za sve nas.

Čak i ateisti cene jasnoću i sigurnost Njegovog suda, dubinu Njegovog morala, Njegov osećaj za

pravičnost, Njegovu plemenitost i Njegovu silu mira.

Ovaj Car nad carevima došao je sa Neba da sjedini čovečanstvo sa ljubavlju svoga Oca. On je došao da bi sa nama delio bol, naše nemoći i bolesti, da bi pretpo najveća ljudska iskušenja i umro najstrašnjom smrću. Sve ovo učinio je da bismo mi prihvatili Božju ljubav i ponovo dostigli rajsku čistoću i sreću. Oko Njega se kreće svaka istina, kao što se planete kreću oko Sunca.

Biću slobodan da vam iznesem i svoje lično priznanje i svedočanstvo.

Bio sam vaspitan kao ateista. Moji roditelji i moja bliža okolina bili su ponosni na svoj ateizam, ali ja sam posmatrao s kakvim divljenjem ateisti stoje oko jaslca Isusa Hrista odajući mu priznanje. Bio sam jako začuđen što je ovo malo Detešce poslato na svet baš u vreme kad su se rimska požuda, farisejska mržnja i grčka pronicljivost ujedinile da ga satru i unište. Ipak, sile Neba učinile su da delo ovog Deteta, rođenog u jaslama, dođe do slavne pobede.

Divio sam se ovom skromnom čoveku iz Nazareta koji nije bio nikakav pravnik, nije zapovedao nikakvoj vojsci, nije zauzimao nikakav važniji položaj, nije nosio nikakvo počasno ime, koji nije napisao nijednu knjigu, koji je kao mlad čovek morao da pretrpi smrt između dva razbojnika. Divio sam se tome što je Njegovo ime postalo najveće i najslavnije na celom svetu, čak i među sumnjivcima i ateistima.

Kako je došlo do toga, ne može nam objasniti ni jedan skeptik. Hristov život, Njegova dela, Njegov karakter, sve je to zagonetka svetovnim ljudima.

Ali, za mene je ova zagonetka bila rešena čim sam ga upoznao.

To je ono što pruža religija; jedini, savršeni primer u Ličnosti i karakteru Isusa Hrista, potpuni mir u duši, pravog i iskrenog Prijatelja, Spasitelja, i na kraju večni život na Novoj zemlji.

Molim vas da sada ovo upredite sa beznađežnošću i očajanjem ateista. Šta ćemo izabrati? Izbor je slobodan. Danima ste slušali dokaze obe strane, a čuli ste i Njegov poziv. On moli da mu otvorimo svoje srce i dopustimo mu da se nastani u njemu.

Predavač je zastao za trenutak, zatim je bacio ozbiljan pogled na prisutne i nastavio:

- Biću slobodan i zamoliću sve one koji su voljni da napuste svoj ateizam i prihvate Isusa Hrista, da ustanu.

Više od stotinu osoba odmah je ustalo. Predavač je pogledao u pravcu gde se nalazila porodica Pavlov. Na svoje veliko iznenađenje ugledao je kako se cela porodica odazvala njegovu pozivu.

- Gospodine Pavlov - rekao je on - ja sam lično radostan što mogu da vidim i Vas i Vašu porodica u ovom broju. Ako Vam to ne bi bilo neprijatno, zamolio bih Vas da nam ukratko kažete što Vas je podstaklo na ovu odluku.

- Učiniću to sa najvećim zadovoljstvom! - odavao je radost jasni glas gospodina Pavlova.

- Dok ste održavali ova predavanja, ja sam kod kuće čitao Bibliju. Našao sam da u Bibliji ima mnogo činjenica koje ljudi uopšte ne znaju. Tako su iščezle moje mnoge predrasude o ovoj knjizi. Kad sam počeo da čitam Novi zavet, prvi put u svom životu osetio sam pravi unutrašnji mir. Potpuno je

nestao strašan osećaj da sam prepušten samom sebi na životnom putu nebrojenim stazama svemira! Umesto ovog neprijatnog osećaja nastupio je duševni mir i osećaj poverenja koji nikad dotad nisam osetio u životu.

Saznanje da su mi oprošteni svi gresi, ma kakvi bili, ispunjava me najdivnijim osećajem. Strah i bojazan od budućnosti, koji su me tako mučili, potpuno su iščezli. Moja radost u Bogu je neizmerna!

David Matvejev je zamolio sve one koji su ustali da mu se jave na izlazu, ukoliko žele da se uključe u neki od njegovih projekata koji promoviše religiju.

Među prvima koji su mu se javili bili su gospodin i gospođa Pavlov. Iza njih ponosno su stajali Jovan i Marija.

Sadržaj

Izazov svima koji sumnjaju.....	5
Ateisti se rugaju.....	9
Počinje testiranje.....	24
Kako opovrgnuti Bibliju?.....	31
Smelost proroka Danila.....	38
Proročanstvo o Vavilonu.....	45
Vladar želi da pobije proročku reč.....	57
Hrist - središte proročanstava i istorije	59
Ateisti svedoče o Isusu Hristu.....	72
Priznanje savremenih ateista.....	82
Obraćeni ateisti.....	89
Šta pruža ateizam?.....	96
Šta pruža religija?.....	103

O AUTORU

Aleksandar Medvedev je autor više knjiga na temu ateizma i religije. Iako je odrastao u ateističkoj porodici, kasnije se obratio i postao religiozan. Ubrzo je postao uspešan predavač o naučnim i religijskim temama. Ova knjiga predstavlja skup njegovih dugogodišnjih doživljaja i iskustava, a nastala je isključivo na temelju stvarnih događaja.

PREPORUČUJEMO OSTALA IZDANJA:

- **Iza kulisa - Božje stvaranja ili evolucija?** - Branislav Kević. - Koji je koncept naučno ispravan i šta se nalazi u pozadini ove kontraverze?

- **Najveće čudo prirode: Kanjon Kolorado - spomenik katastrofe.** - Dr Stiven Ostin. - Da li jedna od najvećih svetskih turističkih atrakcija u stvari predstavlja najveći dokaz za biblijski Potop?

- **Nauka i problem smrti** - Miroljub Petrović. - Može li nauka da reši problem smrti i šta se nalazi u pozadini ovog problema?

Distribucija: **Metaphusica, 011/292-0062**

CIP - Каталогизacija y ny6jiHkaifHJH
Hapo;Hа 6H6jiHOTeka Cp6Hje, Eorpan

27-534.6-23

MEHBEHEB, A.itKcaii.ia)

Biblijska proročanstva / **Aleksandar**
Medvedev ; [preveo Nikola Jovanović]. - I.
izd. - Beograd : Metaphvsica, 2005
(Sopot: Kona). - 110 str. ; 21 **cm**

Prevod dela: En6jieHCKaa npopenecTBa /
AjjeiccaHjip MeHBeHeB. - Tiraž 500. - O
autoru: str. 110.

ISBN 86-84091-58-2

COBISS.SR-ID 125000460

U ovoj knjizi, koja predstavlja skup autorovih dugogodišnjih doživljaja i iskustava, a koja je nastala isključivo na temelju stvarnih događaja, David Matvejev iznosi neverovatne istorijske činjenice koje otkrivaju da postoji knjiga - Sveta Biblija - koja je prorekla mnoge događaje iz prošlosti koji su se ispunili, ali koja takođe sadrži proročanstva vezana za budućnost našeg sveta. Jezekilj, Danilo, Jeremija, ali i Jovan Krstitelj i drugi biblijski proroci opominju savremenog čoveka na ono sto ce se dogoditi...